

ဦးလှခင် (ဆန်းညွန့်ဦး) သည်
လူကြီးလူငယ်အရွယ်မရွေးဖတ်ရှုနိုင်ကြရန်
ခေတ်သုံးစကားပြေဖြင့်ရေးသားစီစဉ်အပ်သော

ငါ့ရဲ့ငါ့ဆယ်

နိပါတ်တော်

လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုများ

၅

ကျေးဇူးသိသူ

ကျေးဇူးကန်းသူတို့ အကြောင်း

ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း (၁၇) ပုဒ်

(စတုတ္ထအကြိမ်)

သက်သာစာစဉ် အမှတ် (၅)

ဦးလှခင် (ဆန်းညွန့်ဦး) စီစဉ်သော

ခေတ်သုံးစကားပြေ

ငါးရာငါးဆယ်

နိပါတ်တော်

လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုများ

ကျေးဇူးသိသူ

ကျေးဇူးကန်းသူတို့အကြောင်း

ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း (၁၇)ပုဒ်

ပြည်လုံးကျွတ် ဖြန့်ချိရေး

ဒေါ်အေးတင်နှင့်သားများ

စကြာအေးစာပေ

အမှတ် ၂၂၄-၃၈ လမ်း၊

ရန်ကုန်မြို့။

တင်တင်အေး

ပိဋကတ်စာပေ ဖြန့်ချိရေးဌာန

အမှတ် ၁၄၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး

တောင်ဘက်ဈေးတော်ရုံ၊

ရန်ကုန်မြို့။

၅၅၀-အမှတ် ၅
စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
(၈၇/၉၄) (၉)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
(၆၃/၉၄) (၉)

၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (စတုတ္ထအကြိမ်)
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
တန်ဖိုး - ကျပ်

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းသားရိုက်
ဒေါ်ချိုတီမာ (၀၅၁၇၄)
ချိုအောင်ဆက်ပုံနှိပ်တိုက်
၄၈၊ ဒဂုံသီရိလမ်း၊ ကျောက်မြောင်းကြီးရပ်ကွက်၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်တင်တင်အေး
(၀၂၀၃၃)

တင်တင်အေး ပိဋကတ်စာပေ၊ အမှတ် ၁၄၊
ရွှေတိဂုံဘုရားဈေးတော်ရုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	ပဏာမနှင့် ဂါရဝ	၆
	အာသိသ (နိဒါန်း)	၇
	မှီငြမ်းပြုကျမ်းများ	၈
၁။	ဒုကနိပါတ် ၁၅၇။ ဂုဏဇာတ် သူ့ကျေးဇူး-ကိုယ့်ကျေးဇူးဝတ္ထု။ (အသက်ကိုကယ်သော မြေခွေးမိသားစုအား အသက်ထက်ဆုံး လုပ်ကျွေးသောခြင်္သေ့မင်း)	၉
၂။	သတ္တကနိပါတ် ၄၁၃။ ဓူမကာရီဇာတ် ကျေးဇူးရှိသူ ပစ်ပယ်မှုဝတ္ထု။ (အသစ်ကိုမြင်၍ အဟောင်းကိုမေ့သဖြင့် ပျက်စီးရသောဇာတ်။)	၁၈
၃။	သတ္တကနိပါတ် ၄၀၉။ ဒဠေဓမ္မဇာတ် သူ့ကျေးဇူးဟောင်း မမေ့ကောင်းဝတ္ထု။ (သန်မာချိန်၌မြှောက်စားခိုင်းစေပြီး အိုမင်းမှ ပစ်ပယ်ခံရသော ဂံလာဆင်မဇာတ်။)	၂၂
၄။	ကေကနိပါတ် ၁၃၁။ အသမ္ပဒါနဇာတ် ကျေးဇူးကန်းသည့် လူမိုက်ဝတ္ထု။ (ကျေးဇူးကန်း၍ဒုက္ခတွေ့သောသခံသူဌေးဇာတ်။)	၂၇
၅။	စတုတ္ထနိပါတ် ၃၀၂။ မဟာအဿရောဟဇာတ် သူ့ကျေးဇူးကိုအထူးသိ၍ မွန်မြတ်လှသောဝတ္ထု။ (မြင်းစီးကြီးနှင့် တောသားကြီးဇာတ်။)	၃၂

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၆။	<p>ကေနိပါတ် ၇၃။ သစ္စံကိရဇာတ် ကျေးဇူးမဲ့ငြား၊ ထိုသူအား ထင်ရှား ပျက်စီးမည်။ (မြွေ၊ ကြွက်၊ ကျေးသား၊ လူမင်းသားတို့ကို ကယ်ရသော ရသေ့အား လူမင်းသား၏ ကျေးဇူးကန်းသည့်ဇာတ်။)</p>	၃၈
၇။	<p>တေရသကနိပါတ် ၄၇၄။ အဗ္ဗဇာတ် ကျေးဇူးကွယ်၎င်း မန္တန်ပျက်ဝတ္ထု။ (ဒွန်းစဏ္ဍားအား ဆရာဟု ပြောရမည့်အရေး ဝန်လေး၍ မန္တန်ပျက်သွားသောဇာတ်။)</p>	၄၃
၈။	<p>ကေနိပါတ် ၂၉။ ကဏှာဇာတ် ကျေးဇူးဆပ်ရန် ပင်ပန်းခံသောဝတ္ထု။ (နွားကလေးက မွေးစားအမေအား ကျေးဇူးဆပ်သည့်ဇာတ်။)</p>	၅၁
၉။	<p>ကေနိပါတ် ၂၃။ ဘောဇာဇာနိယသိန္နဝဇာတ် အသက်စွန့်၍ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းဝတ္ထု။ (အာဇာနည်မြင်း၏ ကျေးဇူးသိတတ်မှု။)</p>	၅၆
၁၀။	<p>ဒသကနိပါတ် ၄၄၅။ နိဂြောဓဇာတ် ကျေးဇူးကန်းသူ မီးသို့ပူဝတ္ထု။</p>	၅၉
၁၁။	<p>ကေနိပါတ် ၉၀။ အကတညုဇာတ် သူ့ကျေးဇူးကို ကျောခိုင်းသူဝတ္ထု။ (ကျေးဇူးကန်းသည့် သူဌေးဇာတ်။)</p>	၆၄

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၂။	ကေနိပါတ် ၈၀။ ဘိမသေနဇာတ် ကျေးဇူးရှင်ကိုစော်ကားသူဝတ္ထု။ (ကျေးဇူးရှင်အား ပစ်ပယ်သည့် ဘိမသေန ဇာတ်။)	၆၆
၁၃။	ကေနိပါတ် ၇၂။ သီလဝနာဂရာဇောတ် ကျေးဇူးမဲ့သူကို မြေမျိုခြင်းဝတ္ထု။ (ဘုရားလောင်းဆင်မင်း၏ အစွယ်ဖြတ်ယူသော မုဆိုးဇာတ်။)	၆၉
၁၄။	ဒုကနိပါတ် ၁၆၄။ ဂိဇ္ဈဇာတ် သူ့ကျေးဇူးကိုသိတတ်သော လင်းတများဝတ္ထု။ (ကျေးဇူးဆပ်သော လင်းတများဇာတ်။)	၇၂
၁၅။	ကေနိပါတ် ၁၀၉။ ကုဏ္ဍကပုဝဇာတ် ဆန်ကွဲမုန့်ကျေးဇူးကို ရွှေအိုးများနှင့် ဆပ်သောတ္ထု။	၇၄
၁၆။	စတုက္ကနိပါတ် ၃၃၃။ ပတ္တဂေါဇောတ် ကျေးဇူးမေ့သောလင်ဝတ္ထု။	၇၈
၁၇။	ဆက္ကနိပါတ် ၃၈၉။ သုဝဏ္ဏကက္ကဋ္ဌဇာတ် ကျေးဇူးသိသော ရွှေပုစွန်လုံးဝတ္ထု။	၈၂

ပဏာမ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

သုံးပါးရတနာ၊ မြတ်ဆရာနှင့်၊
နှစ်ဖြာမိဘ၊ များလှကျေးဇူး၊
ဂုဏ်အထူးကို၊ ကြည်နူးသဒ္ဓါ၊
ဝန္တနာဖြင့်၊ ဦးစွာ ရိုကျိုး၊
ကျွန်ရှိခိုးကာ၊ ဤစာ ကျမ်းမြတ်၊
ပြုစုအပ်သည်၊ နိဗ္ဗာန်ပြည်သို့။
ရည်သတည်း။ ။

ဂါရဝ

ချွတ်ယွင်းတိမ်းပါး... တွေ့ခဲ့ငြားသော်
စိတ်ထားသဒ္ဓါ... စေတနာဖြင့်
ညွှန်ပါမည့်ကြောင်း... ကျွန်ခွင့်တောင်းသည်
ညွတ်ပျောင်း၊ ခယ... ယမ်းယမ်းတည်း။ ။

(အမျိုးသား ပညာဝန် ဦးဖိုးကျား၏ ငါးရာငါးဆယ်
ကောက်နုတ်ချက် နိဒါန်းမှ)

ကျေးဇူးတင်လွှာ

အကျွန်ုပ်၏ ကာယအား၊ ဉာဏအား၊ ဝိရိယအားတို့ဖြင့်
ပြုစုအပ်သော ဤလက်ရွေးစင် ဓမ္မပဒနှင့် ငါးရာ ငါးဆယ်
လက်ရွေးစင် စာအုပ်များကို စကြာအေးစာပေမှ (မူပိုင်)
ဝယ်ယူသဖြင့် ကျွန်ုပ် သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ် ကာလ၌ အလှူ
ဒါနများ ပြုလုပ်ခွင့်ရသဖြင့် စကြာအေး စာပေအား ကျေးဇူး
တင်ရှိပါကြောင်း။

ဦးလှစင်-ဆန်းညွှန်ဦး။

အာသိသ

နိဒါန်း

ငါးရာ ငါးဆယ် ဇာတ်တော်များသည်
 မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှု၏ ပင်မ ရေသောက်မြစ်ဖြစ်၏။
 လောကီ အကျိုးကိုလည်း တိုးပွားစေ၏။
 လောကုတ္တရာ အတွက်လည်း အကျိုးများ၏။
 ကျောင်းသားအရွယ် သားငယ်၊ သမီးငယ်များ
 သားလိမ္မာ၊ သမီးလိမ္မာများ ဖြစ်ကြစေရန်၊
 ခေတ်သုံး စကားပြေဖြင့် စီရင်ရေးသားပြီး
 လူကြီး လူငယ် မရွေး ဖတ်ရှုနိုင်ကြစေရန်၊
 ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေး ဖတ်ရှုနိုင်ကြစေရန်၊
 သင့်လျော်ရာ ဇာတ်ဝတ္ထုများကို၊
 “လက်ရွေးစင်” အဖြစ် ရွေးချယ်ကာ
 စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ သရုပ်ဖော် ပုံများနှင့်အတူ
 ထုတ်ဝေပါသည်။

မှီငြမ်းကျမ်းပြုချက်များ

(၁) မင်္ဂလာဘုံကျော် ညောင်ကန်ဆရာတော် ပြန်ဆိုရေးသားတော်မူသော ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်တော်ကြီးဝတ္ထု (ငါးတွဲ)၊ ဂန္ဓမာလာပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၉၆၈-ခုနှစ်။

(၂) မင်္ဂလာဘုံကျော် ညောင်ကန်ဆရာတော်၊ သုဓမ္မဝတီ (ငါးတွဲ)၊ သုဓမ္မဝတီပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၃၃၈-ခု(ပဉ္စမအကြိမ်)။

(၃) ဆီးပန်းနိဆရာတော် ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်ကမ္ပည်းကဝိမန္တနမေဒကျမ်း၊ နိုင်ငံတော် ဗုဒ္ဓသာသနာ့အဖွဲ့။

(၄) ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော်စကားပြေ (၉)တွဲ၊ (ပထမကျော် ဦးကြီးဖေ) ဟံသာဝတီ ပိဋကတ် ပုံနှိပ်တိုက် ၁၉၅၈-ခု။

(၅) ဇာတ်တော် ငါးရာငါးဆယ် ဦးမြင့်ဆွေ-မဟာဝိဇ္ဇာ (လန်ဒန်)၊ နဝရတ်စာပေ၊ ဒီရုံ၊ ဈေးချို၊ မန္တလေးမြို့။ (စတုတ္ထအကြိမ်)။

(၆) နိပါတ်တော်လာ ဇာတ်တော် ငါးရာ ငါးဆယ် (မာဏဝ)၊ နှလုံးလှစာပေ၊ ၁၉၈၄-ခု (ပထမအကြိမ်)။

(၇) အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျား၏ ငါးရာငါးဆယ် ကောက်နုတ်ချက်များ (ပထမပိုင်း)၊ ခေတ္တရာစာပုံနှိပ်တိုက်။

(၈) အမျိုးသားပညာဝန် ဦးဖိုးကျား၏ ငါးရာငါးဆယ် ကောက်နုတ်ချက်များ (ဒုတိယပိုင်း၊ တတိယပိုင်း)၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်စာပုံနှိပ်တိုက်၊ ကာလဘာတ်လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊ ၁၉၅၅-ခု။

အထူးအားဖြင့် ညောင်ကန်ဆရာတော်၏ စကားပြေဝတ္ထုကြီး (၅)တွဲနှင့်၊ ဟံသာဝတီ ပထမကျော် ဦးကြီးဖေ၏ စကားပြေ (၉)တွဲကို အဓိကထား မှီငြမ်းပြုခဲ့ပါသည်။ ဆရာဦးမြင့်ဆွေ (မဟာဝိဇ္ဇာ)နှင့် မာဏဝတို့၏ ဇာတ်တော် ငါးရာငါးဆယ်တို့မှလည်း အထောက်အကိုးပြု၍ ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း။

(၁) သူ့ကျေးဇူး ကိုယ်ကျေးဇူးဝတ္ထု

(၁၅၇-၇၈ဇာတ်)

ပဇ္ဇာပုန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်၊
 အရှင်အနန္ဒမထေရ်၏ ပုဆိုးတစ်ထောင်ရခြင်းကို အကြောင်း
 ပြု၍ ဟောတော်မူသည်။

ကောသလမင်းကြီး၏ နန်းတော်တွင်း၌ အရှင်အနန္ဒ
 အား တရားတော်ကို နန်းတွင်းသူတို့ကို သင်ကြားပေးရန်
 ကောသလမင်း၏ လျှောက်ထားချက်အရ မြတ်စွာဘုရားက
 တာဝန်ထားတော်မူသည်။

F-1 (စတုတ္ထအကြိမ်)

တစ်နေ့တွင် ကောသလမင်းအား တစ်ထည်လျှင် အဖိုး တစ်ထောင်ထိုက်သော ပုဆိုးပေါင်းတစ်ထောင်ကို နိုင်ငံခြားမှ ဆက်သလာ၏။ ကောသလမင်းသည် ငါးရာသော မိဖုရားတို့ အား ပုဆိုးငါးရာကိုပေး၏။ ထိုမိဖုရားတို့သည် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်အား ပုဆိုးငါးရာကို လှူလိုက်ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့ ကောသလမင်း နံနက်စာစားရာသို့ လာကြ လျှင် ပုဆိုးသစ်ကို ဝတ်မလာ၍ မင်းကြီးက မေး၏။ “အရှင် အာနန္ဒာအား လှူလိုက်ကြပြီ” ဟု ပြော၏။ ကောသလမင်းသည် “အရှင်အာနန္ဒာက ပုဆိုးငါးရာစလုံး ယူသလော” ဟု မေး၏။ “မြတ်စွာဘုရားက သင်္ကန်းသုံးထည်သာ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ အရှင် အာနန္ဒာ ရောင်းစားလိမ့်မည်ဟု ငါထင်၏” ဟုဆို၏။

ရဟန်းတစ်ပါး သင်္ကန်းသုံးထည်သာ

ကောသလမင်းသည် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်အပေါ် မကျေ နပ်၍ နံနက်စာစားပြီးလျှင် အာရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်ထံ ဝင်ပြီး ရှိခိုး၍ ထိုင်လျက် “မိဖုရား ငါးရာတို့သည် အရှင်ဘုရားအား ပုဆိုးငါးရာ လှူပါသလော” ဟု မေး၏။

“ဟုတ်ပေ၏” ဟု မိန့်၏။

“အရှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတစ်ပါးလျှင် သင်္ကန်းသုံးထည်သာ ခွင့်ပြုသည်မဟုတ်လော”

“မှန်၏မင်းကြီး၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတစ်ပါးလျှင် သင်္ကန်းသုံးထည်သာ သုံးဆောင်ရမည်ဟု ခွင့်ပြုတော်မူသည် အလှူကိုလက်ခံရာတွင်မူကား တားမြစ်ခြင်းမရှိပါ။ သို့အတွက်

သင်္ကန်းနွမ်းရိသော ရဟန်းများအတွက် ထိုပုဆိုးငါးရာကို ခံယူခြင်းဖြစ်သည်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သင်္ကန်းတစ်ထည် အသုံးချနည်းမျိုးစုံ

“အရှင်ဘုရားထံမှရသော ရဟန်းသည် သင်္ကန်းဟောင်းသုံးထည်ကို အဘယ်သို့ပြုသနည်း” ဟု မေးလျှောက်ပြန်၏။

“မင်းကြီး ဒုက္ခဒုက္ခဟောင်း သင်္ကန်းကို ကိုယ်ဝတ်ပြု၏”

“ကိုယ်ဝတ်အဟောင်းကို အဘယ်သို့ပြုသနည်း”

“သင်းပိုင်”

“သင်းပိုင်အဟောင်းကို အဘယ်သို့ပြုသနည်း”

“အိပ်ရာလွမ်း”

“အိပ်ရာလွမ်း အဟောင်းကို”

“မြေအခင်း”

“မြေအခင်းအဟောင်းကို”

“ခြေသုတ်”

“ခြေသုတ်ဟောင်းကို”

“ခြေသုတ်ဟောင်းကို ပဲခွပ်ဓားဖြင့် စဉ်း၍ မြေဖြင့်နယ်ကာ ကျောင်းတို့၌ မြေကျဉ်းလိမ်းကျခြင်းပြု၏” ဟု မိန့်တော်မူရာ ကောသလမင်းက-

“အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့အား လှူအပ်သော သင်္ကန်းသည် ခြေသုတ်ဖြစ်သည့် တိုင်အောင်လည်း မပစ်ရသေးပါ တကား” ဟု နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်လှ၍ နန်းတော်တွင်းရှိသော ပုဆိုးငါးရာကို ထပ်မံလှူပြန်လေ၏။

သို့ကျေးဇူး

အရှင်အာနန္ဒာတွင် အတူနေတပည့်ငါးရာရှိ၏။ ထိုအတူနေ တပည့်တို့တွင် ရဟန်းငယ်တစ်ပါးသည် အရှင်အာနန္ဒာအား ကျေးဇူးများ၏။ ကျောင်းပရိပုဏ် တံမြက်လှည်း၏။ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်၏။ -

ဒန်ပူ၊ မျက်နှာသစ်ရေတို့ကို ပေး၏။ ဆွမ်းချက်ကျောင်း၊ ရေချိုးခန်း၊ ကုဋီအိမ်သာတို့ကို သုတ်သင်၏။ အရှင်အာနန္ဒာ သည် နောက်ထပ်ရသော ပုဆိုးငါးရာကို ဤရဟန်းငယ်အား သာ ပေး၏။ ထိုရဟန်းငယ်လည်း မိမိနှင့် ဥပဇ္ဈာယ်တူသော ရဟန်းငယ်တို့အား ပေး၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ပုဆိုးတို့ကိုဖြတ်၍ ဆိုး၍ သစ်လွင်သော သင်္ကန်းများဖြင့် ဘုရားရှင်မျက်မှောက် တရားသဘင် ဝင်ရောက်ကြ၏။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မျက်နှာလိုက် တတ်ပါသလားဘုရား”

“မျက်နှာ မလိုက်တတ်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် အဖိုးတစ်ထောင် ထိုက်သော ပုဆိုးငါးရာကို ရဟန်းငယ်အားသာလျှင် ပေး၏။ ထိုရဟန်းက မိမိရသော ပုဆိုးငါးရာကို တပည့်တော်အား ပေးပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

ကျေးဇူးထောက်ထား

“ရဟန်းတို့ အာနန္ဒာ မထေရ်သည် မျက်နှာလိုက်၍ ထိုရဟန်းအား ပေးသည်မဟုတ်၊ ထိုရဟန်းငယ်သည် အာနန္ဒာ အား ကျေးဇူးများ၏။ ထိုကျေးဇူးများသူအား ကျေးဇူးပြု

သင့်သည်ဟုနလုံးသွင်းပြီး သူ့ကျေးဇူးကို သတိရခြင်းကြောင့် ကျေးဇူးဆပ်ရန် သင့်သည်ဟု သိ၍ ပေး၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်း မိမိအား ကျေးဇူးပြုသော သူတို့အား ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခြင်း ပြုတော်မူသည်” ဟု အတိတ် ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ်၊ ဘုရားလောင်းသည် ခြင်္သေ့ဖြစ်၏။ တောင်ဂူ၌နေ၏။ ထိုတောင်ထိပ်မှ ရပ်ကြည့်လျှင် တောင်ခြေရင်းကို ရစ်ပတ်ထားသော အိုင်ကြီး တစ်အိုင်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအိုင်၏ မြင့်ရာအရပ်မှ မာသော ညွန်ပြင်တွင် စိမ်းလန်း စိုပြည်သော မြက်တို့ပေါက်ကြ၏။ ယုန်သူငယ်၊ ကြောင်၊ သမင်၊ မြေခွေး အစရှိသော ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သတ္တဝါများ သည် သွားလာလှည့်လည် ကျက်စားကြ၏။

တစ်နေ့၌ ခြင်္သေ့သည် တောင်ထိပ်မှ ရပ်ကြည့်ရာ သမင် တစ်ကောင် မြက်စားနေသည်ကို မြင်ရ၏။ ခြင်္သေ့သည် တောင် ထိပ်မှ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ချ၏။ သမင် ပြေးလေ၏။ ခြင်္သေ့ ခြေလေးဘက်စလုံး မြေ၌နစ်သွား၏။ အားစိုက် ရုန်းပါသော် လည်း နှုတ်၍မရတော့။

အသက်ကို ကယ်မည့်သူ

ဤသို့ဖြင့် ကယ်မည့်သူမရှိဘဲ အစာငတ်ရေငတ်ဖြင့် ခုနစ်ရက် ကြာလာသောအခါ အားပြတ်၍လာ၏။ သည်အတိုင်းသာ ဆိုလျှင် သေရတော့မည်အမှန်ဟု တစ်ထစ်ချ တွက်ထားပြီး ဖြစ်၏။

ခုနစ်ရက်ကြာလျှင် မြေခွေးတစ်ကောင် လာနေသည်ကို တွေ့၏။ မြေခွေးကိုခေါ်၍ “ငါ့အသက်ကိုကယ်ပါ” ဟု ပြော၏။ မြေခွေးက “အို-ခြင်္သေ့ ငါသည် သင့်ကို ညွန်မှထုတ်ပေးချင်ပါသည်။ ညွန်မှလွတ်လျှင် ငါ့ကို သင်စားမည်ကို ကြောက်ပါသည်” ဟု ဆို၏။

“မကြောက်ပါနှင့်၊ သင့်ကို ငါမစား။ တကယ်အားဖြင့် သင့်အား ငါ များစွာ ကျေးဇူးပြုပါမည်” ဟု ပြော၏။

မြေခွေးသည် ခြင်္သေ့၏ ကတိစကားကိုယုံ၍ ခြင်္သေ့၏ခြေလေးဘက်မှ ညွန်နွံတို့ကို ယက်၍ထုတ်၏။ ထိုခြေလေးဘက် မြေယက်ထားရာ ညွန်နွံမြေကို ရေရရှိရာအရပ်မှ မြောင်းငယ်ဖော်ယက်၍ ပေးကာ မြေကို ပျော့အောင်လုပ်၏။ မြေပျော့လာလျှင် ခြင်္သေ့မိုက်အောက်ဝင်ပြီး ဝမ်းမိုက်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရွက်ခါ “သခင် တအားရုန်း” ဟုအချက်ပေး၏။ ခြင်္သေ့သည် အရှိန်ဖြင့် ရုန်းလိုက်ရာ မြေမာပေါ်ရောက်သွား၍ လွတ်မြောက်လေ၏။

မိတ်ဆွေကောင်း

ခြင်္သေ့သည် အပန်းဖြေ၍ အိုင်သို့ဆင်းကာ ညွန်များကို ဆေးကြောပြီး ရေချိုးကာ ပူပန်မှုကို ငြိမ်းအေးစေပြီး မြေခွေးကို ခေါ်သွား၏။ ကျွဲတစ်ကောင်ကိုသတ်၍ အစွယ်တို့ဖြင့်ထွင်ပြီး အသားကို မြေခွေးရှေ့မှာ ချပြီး ပထမကျွေး၏။ မြေခွေး စားပြီးမှ မိမိစား၏။

ထိုနောက် မြေခွေးသည် အသားတစ်တုံးကို ကိုက်ချိလေရာ ခြင်္သေ့ကမေး၍ မြေခွေးမအတွက်ဟု သိရလျှင် မိမိလည်း ခြင်္သေ့မအတွက် အသားတုံး တစ်တုံးချိကာ အတူသွားကြ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ခြင်္သေ့သည် ကျေးဇူးရှင် မြေခွေးနှင့် မြေခွေးမ တို့ကို ဂူဝအနီး ဂူငယ်တစ်ခုတွင် နေစေ၍ အစာရှာအတူထွက် အတူစား မြေခွေးမနှင့် ခြင်္သေ့မတို့အတွက် အမဲတို့ကို ယူလာ ရင်းဖြင့် ကာလကြာမြင့်သော် မြေခွေးမတွင် သားနှစ်ကောင်၊ ခြင်္သေ့မတွင် သားနှစ်ကောင် မီးဖွားကြ၏။ မြေခွေးကလေးနှင့် ခြင်္သေ့ကလေးတို့ အတူကစားကြ၏။ ခြင်္သေ့မင်းက မြေခွေး ကလေးငယ်များကိုလည်း ချစ်၏။ ကျီစယ်ကစား၏။

သံသယစိတ်

ကာလကြာသော် ခြင်္သေ့မသည် သံသယစိတ် ဝင်လာ၏။ ခြင်္သေ့မင်းသည် ဤမျှကာလကြာမြင့်အောင် မြေခွေး၊ မြေခွေးမ နှင့် ကလေးတို့အား အလွန်ချစ်၏။ ဂရုစိုက်၍ မငြိုမငြင်ရှာဖွေ ကျွေးနေသည်မှာ မြေခွေးမနှင့် ညားနေ၍သာ ဖြစ်ရမည်။ ဤ အကြောင်းကြောင့်သာ ဤမျှ ချစ်ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု အတွေး ဝင်ကာ ခြင်္သေ့မင်းနှင့် မြေခွေးဖိုတို့ အစာရှာသွားသောအခါ မြေခွေးမကို နှင်ထုတ်၏။ “ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ လာနေရသလဲ၊ ဘာကြောင့် မသွားကြသေးလဲ”ဟု ခြိမ်းခြောက်မောင်းမဲ၏။ ခြင်္သေ့မ၏ သားတို့ကလည်း မြေခွေးမ၏ သားတို့ကို ထို့အတူ သာလျှင် ခြိမ်းခြောက်မောင်းမဲကြ၏။

ဧည့်ကြာလျှင်မကောင်း

ထိုအကြောင်းကို မြေခွေးဖိုအား မြေခွေးမက ပြန်ပြောပြပြီး မြေခွေးဖိုအား “ခြင်္သေ့က ပြောခိုင်းလို့များလားမသိ၊ ငါတို့လဲ နေတာကြာပြီ၊ ဒါကြောင့် ခြင်္သေ့က ငါတို့ကို ချစ်ခြင်းပြယ်ပြီ၊ ငါတို့နေရာဟောင်းကို ပြန်ကြပါစို့”ဟု ပြော၏။ မြေခွေးဖို သည် တစ်ဖန် ခြင်္သေ့မင်းကို ပြောပြ၏။ “အရှင်- ကျွန်ုပ်တို့ လာပြီးနေသည်မှာ ကြာပါပြီ၊ ကြာကြာနေသော ဧည့်သည်ကို

အိမ်ရှင်များ မုန်းတတ်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အစာရှာ သွားသော ကာလ၌ ခြင်္သေ့မသည် မြေခွေးမအား ဤသို့ ခြိမ်း ခြောက် မောင်းမဲ နှင်ထုတ်ပါသည်။ အကြင်သူသည် မိမိထံ၌ နေသူကို မနှစ်သက်ပါက သွားလေလော့ဟု နှင်မထုတ်ကောင်း သလော၊ ကြိမ်းမောင်း ညှဉ်းဆဲခြင်းမှာ အကျိုးမရှိပါ” ဟု ပြော၏။

မြေခွေးက ထပ်၍ ပြောပြန်သည်။

“မိမိအား မှီဝဲခစားသူကို သွားစေလို၍ နှင်လိုက်၏။ ဤသည် မှာ ထုံးစံသဘောဖြစ်ပါသည်။ ငါတို့အား ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေး ဖြစ်လာ၏။ သို့ကြောင့် မိမိနေရာအရပ်ကို ပြန်ကြတော့မည်” ဟု ဆို၏။

ခြင်္သေ့မကို ရှင်းပြဆုံးမ၏

ဤစကားကိုကြားလျှင် ခြင်္သေ့မင်းသည် ခြင်္သေ့မအား ရှင်းပြ၏။ အစာရှာသွားစဉ် ညွှန်၌နစ်၍ ရုန်းမရဘဲ အစားမစားရ ရေမသောက်ရ။ ခုနစ်ရက်ကြာမျှ ကယ်သူမလာ သေရမည့် ဆဲဆဲတွင် ဤမြေခွေးကယ်၍ ငါ့အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့သည်ဟု ရှင်းပြပြီး-

ခြင်္သေ့မ ဤမြေခွေးသည် ငါ၏အသက်ကို ကယ်ခဲ့သော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သည်။ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ တရား၌ တည်စွမ်း နိုင်သော မိတ်ဆွေတည်း။

အဆွေခင်ပွန်းမည်သည် ယုတ်ညံ့သူ အားနည်းသူဟူ၍ မရှိ၊ အဆွေခင်ပွန်းသည် ဂုဏ်နိမ့်သော်လည်း အဆွေခင်ပွန်းတို့၏

တရား၌ တည်လျှင် အဆွေအမျိုးလည်း တော်၏။ အဆွေ
ခင်ပွန်းလည်း ဖြစ်၏။

မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်၏။ အပေါင်းအဖော်လည်း ဖြစ်၏။

မြေခွေးသည် ငါ့အသက်ကို ကယ်သောကြောင့် အပေါင်း
အဖော်ဖြစ်သော မြေခွေး၊ မြေခွေးမနှင့် သားနှစ်ယောက်တို့ကို
သင်သည် မထိမဲ့မြင် မပြုလုပ်နှင့်” ဆုံးမ၏။

ခြင်္သေ့မသည် ခြင်္သေ့မင်း စကားကိုကြား၍ သဘော
ပေါက်ပြီး မြေခွေးမကို တောင်းပန်၍ အညီအညွတ်နေကြ၏။
ဤသို့ ညီညီညွတ်ညွတ်နေကြသည်မှာ ခြင်္သေ့နှင့် မြေခွေးတို့၏
ဆွေခုနစ်ဆက်၊ မျိုးခုနစ်ဆက်တိုင်လေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

မြေခွေးသည် - အာနန္ဒာ
ခြင်္သေ့သည် - ငါဘုရား
ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

၂။ ကျေးဇူးရှိသူ ပစ်ပယ်မှု ဝတ္တု

(သတ္တကနိပါတ် ၄၁၃၊ ဓူမကာရိဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္တု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
ကောသလမင်းကြီးသည် အစဉ်အဆက် သူရဲကောင်းတို့ကို
မချီးမြှောက်ဘဲ အသစ်ဖြစ်သော သူရဲကောင်း တို့ကိုသာ
ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုလေသည်။

ရွာငယ်တစ်ခု၌ ခိုးသူတို့ ထကြွ သောင်းကျန်းသည်ရှိသော်
မင်းကြီးကိုယ်တိုင် စစ်သည်ဗိုလ်ပါအလုံးအရင်းဖြင့် နှိမ်နင်းရန်
သွားရောက်၏။

ထိုသို့ တိုက်ခိုက် ခြေမှုန်းရာ၌ သူရဲကောင်း အသစ်တို့က
သူရဲကောင်းအဟောင်းတို့ စစ်ထိုးကြလိမ့်မည်။ အဟောင်းတို့
ကလည်း အထောက်အပံ့ သူရဲကောင်းအသစ်တို့သာ စစ်ထိုး
ကြလိမ့်မည်ဟု အသီးသီး နောက်လျှိုနေကြ၍ မင်းကြီးသည်
ခိုးသူတို့ကို မနိုင်ဘဲ စစ်ရေးနိမ့်ခဲ့ရ၏။

ကောသလမင်းကြီးသည် သူရဲကောင်း အသစ်တို့ကိုသာ
ချီးမြှောက် ထောက်ပံ့ခဲ့မိ၍ စစ်ရှုံးရကြောင်းကို သိသည် ဖြစ်၍
သာဝတ္ထိသို့ ပြန်ခဲ့၏။

နန်းတော်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်စာ စားပြီးလျှင်
မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်၍ မိမိစစ်ရှုံးခြင်း အကြောင်းရင်း
ကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် “မြတ်သော မင်းကြီး၊ ယခု
အခါ သင်မင်းကြီးသာ သူရဲကောင်းအသစ်တို့ကို ချီးမြှောက်၍

စစ်ရှုံးသည်မဟုတ်၊ ရှေးအခါက မင်းတို့လည်း စစ်ရှုံးဖူးကုန်ပြီ”
ဟု အတိတ်ဇာတ်ကို ဆောင်၍ ဟောကြားတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ကုရုတိုင်း ဣန္ဒပတ္တနဂိုရ်ပြည်၌ ဓနုဇ္ဈယကောရဗျမင်း စိုးစံ
စဉ်၊ ဘုရားလောင်းသည် ပုရောဟိတ် အမျိုး၌ဖြစ်၍ ဝိဇ္ဇာရဟု
အမည်ရ၏။ အရွယ်သို့ရောက်လျှင် အတတ်ပညာတို့ကို သင်
ယူ၏။ အဖ ပုရောဟိတ်ကွယ်လွန်လျှင် ထိုမင်းထံ၌ပင် ပုရောဟိတ်
ဖြစ်၏။

ဓနုဇ္ဈယမင်းသည် သူရဲကောင်းဟောင်းတို့အား ချီးမြှောက်
ထောက်ပံ့ခြင်း မပြုဘဲ သူရဲကောင်း အသစ်တို့ကိုသာ ချီးမြှောက်
ထောက်ပံ့နေ၏။

ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်ခဲ့ကြ

တစ်နေ့သ၌ ရွာငယ်တစ်ခု၌ လူဆိုးတို့ ထကြွကြ၏။ ဓနုဇ္ဈယ
မင်း ကိုယ်တိုင် နှိမ်နင်းရာတွင် သူရဲကောင်း အသစ်တို့က
အဟောင်းတို့သာ စစ်ထိုးကြလိမ့်မည်။ သူရဲဟောင်းတို့ကလည်း
အသစ်တို့သာ စစ်ထိုးကြလိမ့်မည်ဟု တွက်ကပ်နေကြ၍ စစ်ရှုံး
ရ၏။

မင်းကြီးသည် စစ်မြေပြင်မှ ပြန်ခဲ့၏။

သူရဲသစ်တို့ကိုသာ ချီးမြှောက်၍ သူရဲဟောင်းတို့ကို မချီး
မြှောက်ဘဲ နေမိသောကြောင့် စစ်ရှုံးနိမ့်ရသည်ကို သိသည်။
ငါသာလျှင် ဤသို့ပြုမိသလော၊ အခြား မင်းများကော ပြုမိ
လေသလောဟု ကြံတွေးနေစဉ်မှာပင် ပုရောဟိတ် ဝိဇ္ဇာသုခမိန်
အခစားရောက်လာ၏။

“အို- ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၊ အဘယ်သူသည် စိုးရိမ်သောက များစွာ ဖြစ်ရသနည်း၊ သင် သိသလော” ဟု မေး၏။

ထိုအခါ ပုရောဟိတ် ဝိဇ္ဇာသုခမိန်က “သင်မင်းကြီး၏ စိုးရိမ်ခြင်းသည် အဘယ်မျှလောက် စိုးရိမ်ဘိသနည်း၊ ရှေး အခါက သင်ကဲ့သို့ စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်သူများ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်” ဟု သာဓက ဝတ္ထုသစ်တစ်ခုကို ထုတ်ဆောင်၍ ပြောပြ၏။

ရူမကာရီ ဆိတ်ထိန်းပုဏ္ဏား

ရှေးအခါ ရူမကာရီ ဆိတ်ထိန်းပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် ခြံတို့ကို လုံခြုံစွာပြု၍ ဆိတ်တို့ကို ညအခါ ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ထား၏။ နေ့အခါ ကျက်ရေဆိပ် စသော နေရာတို့၌ သွား၍ ဆိတ်တို့ကို ထိန်းကျောင်းပြုစု၊ ဆိတ်တို့မှရသော နို့ရည်များကို စားသုံးရောင်းချခြင်းဖြင့် ဆိတ်တို့သည် များစွာ ကျေးဇူးပြု၏။

တစ်နေ့သ၌ ရူမကာရီ ပုဏ္ဏားထံသို့ ရွှေအဆင်း ရှိသော သရဘာမည်သော သားကောင်တစ်မျိုးတို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ ထိုရွှေသရဘာသားကောင်တို့ကို တယုတယ ပြုစုစောင့်ရှောက်၏။ အိမ်ခံဆိတ်တို့သည် စောင့်ရှောက်မှု မခံရ၍ သေကြေ ပျက်စီးကြ၏။

သရဘာသားကောင်တို့လည်း တန်ဆောင်မုန်းလသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့နေရာ ဟိမဝန္တာသို့ ပြန်ပြေးသွားကြကုန်၏။

ထိုအခါ ရူမကာရီပုဏ္ဏားသည် သရဘာသားကောင်တို့ကို မမြင်ရ၍ စိုးရိမ်ပူဆွေးကာ ပြောတော့သော ဝေဒနာ စွဲကပ်ပြီး သေဆုံးသွားရ၏။

ဤကဲ့သို့ အတွင်းလူကို အပြင်၊ အပြင်လူကို အတွင်းထားမိ ပါက ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့သော ဝုဏ္ဏားကဲ့သို့ တစ် ယောက်ထီးတည်း များစွာ စိုးရိမ်ပူပန်လျက်နေရမည်သာ ဖြစ် ပါသည်။

ဟု ဝိဇ္ဇာသုခမိန်က ဝတ္ထုသာကေဆောင်၍ မင်းကြီးအား သတိဖြစ်စေ၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ဝိဇ္ဇာအား များစွာ ကျေးဇူးတင်ပြီး စည်းစိမ်များစွာပေး၏။ မင်းကြီးလည်း အတွင်းသား သူရဲ ကောင်းတို့ကို ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ပြီး ဒါနစသော ကုသိုလ် ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလုပ်၍ သေသည်၏အဆုံး နတ်ပြည်လား၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

- ကောရဗျမင်းသည် - အာနန္ဒာ၊
- ဝုဏ္ဏားသည် - ကောသလမင်း၊
- ဝိဇ္ဇာပညာရှိသည် - ငါဘုရားဖြစ်လာ၏။

၃။ သူ့ကျေးဇူးဟောင်း မမေ့ကောင်း ဝတ္ထု
(သတ္တကနိပါတ် ၄၀၉။ ဒဠေမ္မဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်

မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိပြည် ဟောသိတာရုံကျောင်း၌
သီတင်းသုံးစဉ်-

ဥတေနမင်းကြီး၏ ဘဒ္ဒဝတီ မင်္ဂလာဆင်မသည် နုပျိုစဉ်က ဥတေနမင်းသား တိုင်းပြည်ကိုလည်းရအောင်၊ မိဖုရားကိုလည်း ရအောင် သက်စွန့်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ ဥတေနမင်းသည် အခြံအရံများစွာဖြင့် ချီးမြှင့်မြှောက်စားခဲ့၏။ ယခု အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာသောအခါ စွန့်ပစ်ထား၍ တော၌ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရှာဖွေစားသောက်ရသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံကြွလာခိုက် ဘဒ္ဒဝတီဆင်မက လျှောက်ထား၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ဥတေနမင်း အိမ်သို့ နောက်ပါ သံဃာတော်တို့နှင့် ကြွတော်မူ၏။ ဥတေနမင်းက ပင့်၍ ဆွမ်းကပ်လှူ၏။ ဆွမ်းအနုမောဒနာ ပြုပြီးလျှင်-

“မင်းကြီး ဘဒ္ဒဝတီဆင်မ ဘယ်မှာနည်း” ဟု မေး၏။

“အရှင်ဘုရား၊ မသိပါဘုရား”

“မင်းကြီး ကျေးဇူးများသောသူတို့အား အခြံအရံများဖြင့် ချီးမြှင့် မြှောက်စား၍ အိုမင်းသောအခါ အခြံအရံတို့ကို သိမ်းယူခြင်းသည် မသင့်လျော်ပါ။ သူ့ကျေးဇူးကို သိသင့်၏။ ဆပ်သင့်၏။ ယခုအခါ ဘဒ္ဒဝတီဆင်မသည် ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရ ရှာ၏။ ပေးမြဲတိုင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာ အခြံအရံကို ပေးပါ” ဟု မိန့်ကြား၍ ကျောင်းတော်သို့ ကြွသွားလေ၏။

ဥတေနမင်းလည်း မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသောအခါ ဘဒ္ဒဝတီ၏ ကျေးဇူးများကို သတိရလျက် ပေးမြဲတိုင်း စည်းစိမ် အခြံအရံများကို ပေးလေ၏။

ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ဘဒ္ဒဝတီဆင်မအကြောင်း ပြောဆိုနေရာ ဘုရားသခင် ကြားသိတော်မူ၍ “ရဟန်းတို့-

ငါဘုရားသည် ယခုအခါ၌သာမဟုတ်၊ ရှေးကလည်း ဤသို့ ရစေဖူးပြီ” ဟု အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဒဠ္ဇဓမ္မမင်း စိုးစံစဉ်-

ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်းထံ၌ အမတ် ဖြစ်လေသည်။ ထိုမင်းတွင် သြဋ္ဌဗျာဓိမည်သော ဆင်မတစ်ကောင်ရှိ၏။

ထိုဆင်မသည် နေ့ချင်းပေါက် ယူဇနာတစ်ရာခရီးကို သွားနိုင်၏။ တမန်အမှုကိုပြုတတ်ပြီး စစ်ထိုးတတ်၏။ ရန်သူတို့ကို နှိမ်နင်းနိုင်၏။

မင်းကြီးသည် သြဋ္ဌဗယာဒိဆင်မအား များစွာသော အခြေအရံတို့ကို ပေး၏။ ထို့နောက် အိုမင်းလာသောအခါ ဆင်မထံမှ အခြေအရံတို့ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်း၏။

ထိုအခါ ဆင်မသည် တောအရပ်၌ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ မြက်သစ်ရွက်တို့ကိုသာ စား၍ အသက်မွေးနေရ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဒဠ္ဇဓမ္မမင်းကြီးသည် အိုးထိန်းသည်တစ်ဦးကို ခေါ်၍ “ငါ့နန်းတော်တွင် အိုးမလောက်ဖြစ်နေ၏။ အိုးတို့ကို လုပ်၍ ယူခဲ့လော့” ဟု ဆိုလေ၏။

အိုးထိန်းသည် ယောက်ျားက “အရှင်မင်းကြီး- နွားချေးတိုက်ရန် နွားမရှိပါ” ဟု လေယာက်လျှင် “သြဋ္ဌဗျာဓိဆင်မကို ယူ၍ တိုက်လော့” ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ သြဋ္ဌဗျာဓိဆင်မသည် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ နွားချေးလှည်းကို ရုန်းနေရ၏။

တစ်နေ့တွင် သြဋ္ဌဗျာဓိဆင်မသည် ဘုရားလောင်း အမတ်ကြီးကို မြင်လျှင် ရှိခိုးငိုကြွေးလျက်-

“အရှင်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်နုပျိုစဉ်က စည်းစိမ်အခြံအရံတို့ကို ပေးခဲ့ပြီး ယခု အိုမင်းသောကာလ၌ ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းထားပါ၏။ အမှတ်မရပါ။ တော၌ မြက်သစ်ရွက်တို့ကိုသာ စားရပြီး ဆင်းရဲနေပါ၏။ သည်တွင် မကသေး နွားချေးလှည်းကိုပါ ရုန်းနေရ၏။ မင်းကြီးထံ အခြံအရံအောင် ပြောပေးပါ”ဟု တောင်းပန်၏။

အမတ်ကြီးသည် နောက်တစ်နေ့ ညီလာခံတွင် သြဋ္ဌဗျာဓိဆင်မ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ပြောဆိုပြီးနောက်-

“အရှင်မင်းကြီး၊ လူတို့သည် မိမိအတွက် အကျိုးပြုနိုင်သူကို အကျိုးပြုနိုင်ချိန်၌သာ အသုံးချ၍ အကျိုးမပြုနိုင်သော အချိန်၌ သြဋ္ဌဗျာဓိဆင်မကို လျစ်လျူရှုသကဲ့သို့ စွန့်ပစ်လေ့ ရှိကြပါသည်”

“အရှင်မင်းကြီး၊ ရှေးက မိမိအကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ကျေးဇူးရှိသူအား ပြန်လှန်ကြည့်ရှုကြရမည်”

ကျေးဇူးဟောင်းများကို မသိသောသူများသည် ကြံတိုင်းမအောင်၊ ဆောင်တိုင်းမမြောက် ဖြစ်ကြရသည်သာမက လုပ်ဆောင်သမျှတို့လည်း ပျက်စီးကြရပါသည်”

“ကျေးဇူးရှိသူအား ပြန်လည် ကျေးဇူးဆပ်ရမည်ကို သိသောသူမှာ လိုလားသည့် အကျိုးစီးပွားတို့သည် ဖြစ်ထွန်းတိုးပွားကြပါသည်”

၂၆

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

ဤအရပ်သို့ စည်းဝေးရောက်လာကြကုန်သော သင်တို့သည် သူပြုဖူးသော ကျေးဇူးကို သိကြကုန်လော့၊ နတ်ပြည်၌ ကြာမြင့်စွာနေကြကုန်လော့”

ဟု ပြောဆိုဆုံးမ၏။

မင်းကြီးသည် သတိရကာ သြဋ္ဌဗျာဓိ ဆင်မအား ယခင် ပေးမြဲအတိုင်း အခြံအရံ စည်းစိမ်တို့ကို ပေးလေ၏။

မင်းကြီးနှင့်တကွ အမတ် အားလုံးတို့သည် အမတ်ကြီး အဆုံးအမအတိုင်း လိုက်နာ နေထိုင်ကြပြီး သေလွန်ကြသော အခါ နတ်ပြည်သို့ လားကြ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

သြဋ္ဌဗျာဓိဆင်မသည် - ဘဒ္ဒဝတီဆင်မ၊

မင်းကြီးသည် - အာနန္ဒာ၊

အမတ်ကြီးသည် - ငါဘုရားဖြစ်လာ၏။

၄။ ကျေးဇူးကန်းသည် လူမိုက်ဝတ္ထု
(ဧကနိပါတ် ၁၃၁။ အသမ္ပဒါနဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်
ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

မာဂဓတိုင်း၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မာဂဓမင်းသည် မင်းပြု၏။
ဘုရားအလောင်းသည် ထိုမာဂဓတိုင်း၌ ကုဋေရှစ်ဆယ်
ကြွယ်ဝသော သင်္ခမည်ရှိသော သူဌေးကြီးဖြစ်၏။ ဗာရာဏသီ
ပြည်၌လည်း ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝသည့် ပိဋိယသသူဌေးကြီး
ရှိလေသည်။

ထိုသူဌေးနှစ်ဦးတို့သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အလွန်ချစ်ခင်
ကြင်နာကြသည့် အဆွေခင်ပွန်းတို့ ဖြစ်ကြ၏။

မိတ်ဆွေကောင်းတို့ ဝတ္တရား

ထိုသို့ နေထိုင်လာကြရာမှ ပိဋိယ သူဌေးကြီးသည် တစ်စုံ
တစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့် ဘေးကြီးစွာတွေ့ပြီး ဥစ္စာပစ္စည်း
များ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွား၏။ ဆင်းရဲလှသဖြင့် မှီခိုအားထားရာ
မရှိဖြစ်ပြီး မယားကိုခေါ်၍ မိတ်ဆွေသင်္ခမည်သူဌေးအိမ်သို့ သွား
ကြ၏။ သင်္ခမည်သူဌေးကြီးလည်း မိတ်ဆွေ ပိဋိယသူဌေးကို မြင်လိုက်
ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လောကွတ်ပျူငှာဖြင့် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ဧည့်ခံပြုစု၏။

ပိဋိယသူဌေးက မိမိမှာ ပစ္စည်းများ ဆုံးပါးကုန်ပါသည်။
တတ်အားသမျှ ထောက်ပံ့ကူညီပါဟု ပြော၏။ သင်္ခမည်သူဌေးက
“အဆွေ- မစိုးရိမ်ပါလင့်” ဟု ပြောပြီး မိမိ၌ရှိသော ကုဋေ
ရှစ်ဆယ်မှ တစ်ဝက်ဖြစ်သော ကုဋေလေးဆယ်နှင့်တကွ ဥစ္စာ
ပစ္စည်း ကျေးကျွန် အလုံးစုံ တစ်ဝက်ခွဲ၍ ပိဋိယသူဌေးအား
ပေးလေ၏။ ပိဋိယသူဌေးသည် ပေးသမျှပစ္စည်းနှင့် ကျေးကျွန်
ကျွဲနွားများကို ယူဆောင်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်သွား၏။

အလှည့်ကျပြီ

နောက်မကြာမီ ကာလတွင် သင်္ခံသူဌေးအား ကြီးစွာသော ဘေးကြီးဆိုက်၍ ပစ္စည်း ဥစ္စာများ ဆုံးပါး ပျက်စီးကုန်၏။ ထိုအခါ သင်္ခံသူဌေးသည် မှီခိုအားထားရာကို စဉ်းစားသော် မိမိကျေးဇူးပြုဖူးသော ပိဋိယသူဌေးကို သတိရ၏။ ပိဋိယသူဌေးသည် ငါ့ကို စွန့်ပစ်မည်မဟုတ်ဟု စိတ်ကူးပြီး မယားကို ခေါ်၍ ပိဋိယသူဌေးအိမ်သို့ ခြေလျင်သွားကြ၏။

ဗာရာဏသီမြို့အပြင် ဧရပ်တစ်ခုသို့ ရောက်လေလျှင် မယား ဖြစ်သူအား “ရှင်မ ဒီမှာပင်နေရစ်ခဲ့ပါ။ ပိဋိယသူဌေးအိမ်သို့ ငါ့ရောက်လျှင် ယာဉ်တစ်ခုခု လွှတ်လိုက်မည်”ဟု မှာကြားပြီး ပိဋိယအိမ်သို့ သွား၏။

သင်္ခံ သူဌေးကြီးသည် ပိဋိယသူဌေးအိမ်သို့ ရောက်လျှင် ပိဋိယသည် နေရာလည်းမပေး၊ လောကွတ်ပျူငှာစကားလည်း မဆို၊ တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ဆက်ဆံ၏။ သင်္ခံသူဌေး ဟောင်းက-

“အဆွေ ပိဋိယ၊ ကျွန်ုပ်တွင် ဘေးကြီးနှင့် တွေ့ကြုံ၍ပစ္စည်း ဥစ္စာများ ဆုံးပါး ပျက်စီးကုန်ပါသည်။ ထောက်ပံ့ ကူညီမှု ရရေးအတွက် သင့်ထံလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်”ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ပိဋိယသူဌေးက “အဆွေ- သည်မှာ သင်တို့နေရန် အတွက် နေရာထိုင်ခင်းမရှိပါ”ဟုပြော၍ အမှုလုပ်တစ်ဦးအား “ဖွဲ့တစ်ကုဗ္ဗ (ဖွဲ့တစ်ပြည်) ပုဆိုးစွန်းမှာ ထုပ်ပေးလိုက်ပါ”ဟု ပြောဆို၍ လွှတ်လိုက်၏။

သူတော်ကောင်းတို့သဘောထား

ပိဋိယသူဌေးက ထိုနေ့မှာပင် လှည်းအစီး တစ်ထောင်မျှ သလေးနိစပါးတို့ကို ကျီသို့သွင်း၏။ သင်္ခံသူဌေး၏ ပြုဖူးသော ကျေးဇူးများကို အနည်းငယ်မျှ ထည့်မစဉ်းစား။

သင်္ခံသူဌေးကား သူတော်ကောင်း စိတ်ဓာတ် ထား၍ ဖွဲ့တစ်ပြည်ကို မယူလျှင် နည်းပါး၍ မယူခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေး ထင်ပြီး မေတ္တာပျက်မှာစိုး၍ ပေးသမျှဖွဲ့တစ်ကုဗ္ဗကို ပုဆိုးစွန်းမှာ ထုပ်ပြီး ဇနီးထံ ပြန်ခဲ့သည်။ ဇနီးသည်မှာ သူဌေးကြီးမျက်နှာ မကောင်းဘဲ ပြန်လာသည်ကို တွေ့၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကာ ငိုကြွေးလေ၏။

သင်္ခံသူဌေးက-

“ရှင်မ- သူမိုက်တို့မှာ အားနည်း၏။ နည်းပါး၍ မယူသည့် အတွက် မိတ်ပျက်တတ်၏။ မိတ်မပျက်စေဘဲ အချစ်ခိုင်မြဲရန် ဖွဲ့တစ်ကုဗ္ဗကို ယူခဲ့ပါ၏။”

ဟု ဖျောင်းဖျပြောဆို၏။

ထိုအခါ ယခင်က ပိဋိယထံသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည့် သင်္ခံ သူဌေး၏ ကျွန်အမှုလုပ်သည် သူတို့၏အရှင်သူဌေးလင်မယားကို ဧရပ်တွင်တွေ့ရပြီး သူဌေးကတော် ငိုကြွေးနေသည်ကို မြင်ရ၍ သူဌေးလင်မယား နှစ်ဦးတို့၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်လျက်-

“သခင်တို့ ဘယ်အတွက်ကြောင့် ဤအရပ်သို့ ရောက်လာ ကြပါသနည်း”ဟု မေးကြ၏။

သင်္ခံသူဌေးကြီးသည် အကြောင်းစုံကို ပြောပြသောအခါ

“သခင်တို့ မစိုးရိမ်ကြပါလင့်၊ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်ပါစေ အိမ် လိုက်ခဲ့ပါ”ဟု ခေါ်ဆောင်သွားကြကာ နံ့သာပျောင်းရေ တို့ဖြင့် ရေချိုးကြစေပြီး ကောင်းမွန်စွာ ပြုစု သွန်ခံကြလေ၏။

မာဂဓမင်းကြီးထံ အမှုတင်ကြခြင်း

သင်္ခသူဌေးကြီး၏ ကျွန်အမှုလုပ်ဟောင်းတို့သည် စည်းဝေး တိုင်ပင်ကြကာ မာဂဓမင်းထံ အမှုတင်သွင်းကြ၏။ မင်းကြီး သည် သူဌေးနှစ်ဦးတို့ကို ရှေ့တော်သို့ ခေါ်စေ၏။ ပိဋိယ သူဌေး အကူအညီတောင်းစဉ်က မည်သည့် ပစ္စည်းများ အကူ အညီပေးခဲ့သည်ကို မေးမြန်း၏။ သင်္ခသူဌေးနှင့် အမှုလုပ်တို့က “ကုဋေလေးဆယ်နှင့်တကွ သက်ရှိသက်မဲ့ပစ္စည်းတို့ကို နှစ်စုပြု၍ အညီအမျှ ခွဲပေးပါ၏” ဟု စာရင်းနှင့်တကွ ပြောကြားကြ၏။

ပိဋိယကိုမေးရာ ဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံ၏။

“သင်္ခသူဌေး အကူအညီလာတောင်းသည့်အခါ ဖွဲ့တစ်ကုဗ္ဗ ပေးလိုက်သည်ဆိုသည်မှာ မှန်သလား” ဟု မေးမြန်းရာ ပိဋိယ မှာ မငြင်းနိုင်ဘဲ ဝန်ခံရ၏။

မာဂဓမင်းက-

“သင်သည် လူယုတ်မာဖြစ်သည်၊ ကျေးဇူးတရား မသိတတ် သူဖြစ်သည်၊ သင့်စည်းစိမ်အားလုံး သင်္ခသူဌေးအား ပေးစေ” ဟု အမိန့်ချပြီး နန်းရင်ပြင်မှ နှင်ထုတ်လေ၏။

ထိုအခါ သင်္ခသူဌေးက အကုန်မယူလိုပါ။ ကျွန်ုပ်ပေးခဲ့ဖူး သော ထက်ဝက်ကိုသာ ယူပါမည်ဟုပြောပြီး ထက်ဝက်သာ ခွဲယူကာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်သွားကြ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

- ပိဋိယသူဌေးကြီးသည် - ဒေဝဒတ်
- သင်္ခသူဌေးကြီးသည် - ငါဘုရားဖြစ်လာ၏။

၅။ သူ့ကျေးဇူး အထူးသိသူ

(စတုက္ကနိပါတ် ၃၀၂။ မဟာအဿရောဟဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးစဉ်
 ဘုရားရှင်အား ကျေးဇူးပြုလျက်ရှိသော ဆုမြတ်ရှစ်ပါးရ အရှင်
 အာနန္ဒာကိုအကြောင်းပြု၍ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်
 မူ၏။

အင်္ဂါတော်

ဧည့်သည်တော် မြင်းစီးကြီး

ဘုရားအလောင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ စိုးစံစဉ်-
တရားနှင့်အညီ ကျင့်သုံး၏။ အဂ္ဂပေး၏။ သီလ ဆောက်
တည်၏။

ဘုရားအလောင်း မင်းသည် နယ်စပ်၌ ထကြွ လှုပ်ရှား
ကြသော သူပုန်များကို စစ်သည်ဗိုလ်ပါများနှင့် သွားရောက်
နှိမ်နင်း၏။ စစ်ရှုံး၍ ကစင့်ကလျား ပြေးကြရ၏။ မင်းသည်
အဖော်ကွဲ၍ မြင်းတစ်စီးနှင့် တစ်ပါးတည်း ပြေးရာမှ ရွာတစ်ရွာ
သို့ ခိုဝင်၏။

ရွာသားတို့သည် အစိုးရဘက်သားလော၊ သူပုန်ဘက်သား
လော မခွဲခြားနိုင်၊ ရာဇဝတ်သင့်မည်စိုး၍ အိမ်တံခါးများပိတ်၍
ထွက်ပြေးကြ၏။

ရွာသားတစ်ယောက်သည် နွမ်းယိ မောပန်းလာသော
မြင်းရောလူပါ ဆီးကြို၍ မိမိအိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားပြီး မယားအား
ဧည့်သည်၏ ခြေတို့ကို ဆေးစေ၏။ ခြေနယ်ဆီတို့ဖြင့် လိမ်းကျ
ပေးစေ၏။ အိပ်ရာနေရာတို့တွင် ကောင်းမွန်စွာ ပြင်ပေး၍
နားနေစေပြီး စားသောက်ဖွယ်တို့ကို ကောင်းစွာ စီစဉ်ပြီး
ရိုရိုသေသေ စေတနာအပြည့်ဖြင့် ပြုစုကျွေးမွေးလေ၏။ ရွာသား
က အမည်ကို မေးလေလျှင် မဟာအဿရောဟ (မြင်းစီးကြီး)
ဟု ပြောလေ၏။

ဇနီးဖြစ်သူက ဧည့်သည်ကို ရိုသေစွာ ပြုစုကျွေးမွေးနေစဉ်
ရွာသားသည် မြင်းကုန်းနှီးတို့ကို ချွတ်၍ မြင်းကို ရေချိုး
အစာကျွေး၊ ဆီလိမ်း နှိပ်နယ်ပေး၏။

မြင်းစီးကြီးသည် စိတ်ချမ်းသာရာ ရ၍ စားသောက်ပြီး သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွား၏။

နေ့တိုင်းပင် ရေချိုး ထမင်းစားရာမှအစ ကောင်းစွာပြု၏။ သုံးရက်မျှ နေထိုင်ပြီး ဘုရားလောင်းက-

မြင်းစီးကြီး ပြန်ပါပြီ

“အဆွေ ငါပြန်တော့မည်၊ မြို့သို့လာလှည့်ပါ။ အကျွန်ုပ်အိမ် မြို့လယ်မှာရှိပါသည်။ တောင်ဘက်မြို့တံခါးမှူးအား မြင်းစီးကြီး (မဟာအဿရောဟ)အိမ်ကို ပို့ပေးပါဆိုလျှင် လိုက်ပို့ပေးပါ လိမ့်မည်” ဟု မှာကြားနှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေ၏။

မြို့အနီးသို့ရောက်လျှင် သစ်တပ်တည်၍ စောင့်နေကြသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့နှင့် တွေ့၍ အခြံအရံများနှင့် မြို့သို့ ဝင်ကြ၏။

မင်းကြီးသည် တောင်တံခါးမှ တံခါးမှူးအား နှစ်ဦးချင်း တွေ့ပြီး-

“ရွာသား တစ်ယောက်ယောက်က မြင်းစီးကြီး (မဟာ အဿရောဟ) အိမ်ကိုမေးလျှင် ငါထံသို့ ခေါ်လာခဲ့၊ သင့်အား ဆုငွေ ချီးမြှင့်မည်” ဟု တီးတိုးမှာကြား၍ နန်းတော်တို့ ဝင် လေ၏။

ကျေးဇူးရှင်မလာ မျှော်ရရှာ

မင်းကြီးသည် ကျေးဇူးရှင် ရွာသား လိုက်၍လာလေမလား ဟု မျှော်နေ၏။ ရွာသားကလည်း ကျေးဇူးကို မျှော်ကွီး၍ ပြုစု ခဲ့သည်မဟုတ်သဖြင့် မြို့သို့လိုက်ရန် စိတ်ကူးမျှမထည့်ချေ။

ရက်အတန်ကြာ၍ ရွာသားမလာလျှင် မင်းကြီးသည် ထိုရွာ ကို အခွန်ဆင့်ဆို တောင်းစေ၏။ မလာပြန်၍ နောက်တစ်ကြိမ် အခွန်တိုးမြှင့် တောင်းစေပြန်၏။ မလာပြန်သောအခါ တတိယ

တစ်ကြိမ် တိုးမြှင့်တောင်းခံပြန်၏။ ရွာသားတို့မှာ အခွန်တော် ဒဏ်မခံနိုင်၍-

“အဆွေ- အဆွေ၏ မိတ်ဆွေ မင်းစီးကြီးထံ အခွန်အကောက် သက်သာရန် မြို့သို့သွား၍ ပြောကြားပေးပါ” ဟု တိုက်တွန်း ကြသည်။

ရွာသားလည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ မြို့သို့သွားရန် မြင်းစီးကြီး လင်မယားအတွက် လက်ဆောင်ပေးရန် တောဖြစ် အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို စီစဉ်၏။ ဧည့်သည် ကြိုက်သော မုန့်တို့ကို ကြော်လှော်ယူသွား၏။

ကျေးဇူးကြီးလှမိတ်သင်္ဂဟ

တောင်တံခါးဝမှ ဝင်၏။ မြင်းစီးကြီးထံ မေး၏။

ငါ့ခါးမှူးသည် ရွာသားအား မင်းကြီးထံ ခေါ်သွား၏။ မင်းကြီးသည် ကျေးဇူးရှင် ရွာသားကိုမြင်လျှင် သလွန်ပေါ်မှ ထ၍ အားရဝမ်းသာ ဖက်လှဲတကင်း ခရီးဦးကြိုပြု၏။ မိဖုရား ကြီးအား ခေါ်ပြီး ကျေးဇူးရှင် ရွာသားတို့၏ ခြေတို့ကို ဆေး စေ၏။ မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ရွှေကရားဖြင့် ရေလောင်းပေး၏။ ခြေတို့ကို နံ့သာဆီတို့ဖြင့် လိမ်းကျံစေ၏။

ရွာသားအား သလွန်ထက်တွင် ထိုင်စေပြီး သာကြောင်း မာကြောင်းများ မေးမြန်း ပြောဆိုကာ ပါလာသော လက် ဆောင်များကို ရွှေခွက်ဖြင့်ခံယူစေပြီး တောလုပ်မုန့်တို့ကို ကိုယ်တိုင်စား၏။ မိဖုရားကြီးကိုလည်း စားစေ၏။ တောမှ ပါလာသော အဝတ်ကြမ်းတို့ကို မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ဝတ်ဆင်၏။ မိဖုရားကြီးကိုလည်း ဝတ်ဆင်စေ၏။

တိုင်းပြည်တစ်ဝက်ပေးအပ်လျက်

ထိုနောက် အမတ်တစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးရှင်ရွာသားအား ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ကိုပြုပြင်၊ နံ့သာရေဖြင့် ချိုးပေး၍ အဖိုးတစ်သိန်း ထိုက်သော ကာသီတိုင်းဖြစ် အဝတ်နှင့် မင်းမြောက် တန်ဆာ များ ဝတ်ဆင်၍ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရန် မှာကြားသည်။

အမတ်သည် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် မင်းကြီးသည် ရာဇပလ္လင်ထက်မှနေ၍ ကျေးဇူးရှင်ရွာသားအားလည်း ရာဇပလ္လင်ထက်၌ ထိုင်စေကာ ထီးဖြူအလယ်ကို မျဉ်းသား၍ ထီးနန်းစည်းစိမ်တစ်ဝက်ကို ခွဲပေး၏။ ထိုအကြောင်းကို မြို့သို့ စည်လှည့်စေ၏။

မူးမတ်အပေါင်းတို့သည် အဓိပ္ပာယ် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြ၏။

ထိုနောက် တောရှိ သားမယားများကို ယာဉ်ရထားများဖြင့် မြို့သို့ခေါ်စေကာ ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော အိမ်တို့ကို ဆောက်လုပ်ပေး၏။

ထိုအခါမှစ၍ မင်းနှစ်ပါးတို့သည် ချစ်ခင် ကြင်နာစွာဖြင့် အတူစား အတူနေ၍ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်စီမံကြ၏။

မကျေနပ်ပါတင်လျှောက်လာ

အမတ်တို့သည် မင်းကြီး၏ အပြုအမူတို့ကို မကျေနပ်ကြ။ သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းထံ ကပ်၍ မင်းကြီးထံ လျှောက်ထားရန် တိုက်တွန်းကြ၏။ သားတော်ကလည်း ခမည်းတော်အား “ဤသို့ ပြုမူခြင်းမှာ အစဉ်အလာမဟုတ်ပါ။ ဤသို့ မပြုပါလင့်” ဟု လျှောက်ထား၏။ ခမည်းတော်က-

“သားတော်- ငါ စုစုံရုံး၍ ပြေးရစဉ်က ထိုယောက်ျား အိမ်မှာခိုကိုးရ၍ အသက်ချမ်းသာခဲ့ပြီး ယခုကဲ့သို့ မင်းပြုနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ကျေးဇူးပြုသော သူအား အဘယ့်ကြောင့် ဤစည်းစိမ်ကို မပေးဘဲ နေသင့်သနည်း။”

“သားတော်- ပေးသင့်သူကိုမပေးဘဲ၊ မပေးသင့်သူကို ပေး သူတို့မှာ ဘေးရန်ကြိုလာသော် ကူညီမည့်သူကို မတွေ့နိုင်”

“သားတော်- ပေးသင့်သည်ကို ပေးသောသူတို့မှာ ဘေး ရန်ဖြစ်လာသော် မပျက်စီးချေ။ ကူညီမည့်သူတို့ ရောက်လာ ကြ၏။”

ကောက်ကျစ်စဉ်လဲသူတို့အား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည် အချီးနှီးတည်း။ မွန်မြတ်ဖြောင့်မှန်သော သူတို့အပေါ် ပြုအပ် သော ကျေးဇူးသည် အနည်းငယ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အကျိုး များ၏။

“လောက၌ သူတစ်ထူး ပြုနိုင်ခဲ့သော ကျေးဇူးကို ပြုသောသူသည် နောက်ကာလ၌ တစ်ဖန် ထိုသူက ကျေးဇူး တုံ့ပြန်သည် ဖြစ်စေ၊ ကျေးဇူး မတုံ့ပြန်သည် ဖြစ်စေ၊ စင်စစ်အမှန်ပင် အပူဇော်ခံထိုက်သူ ဖြစ်၏။”

ဟု ပြောဆိုဆုံးမလေ၏။ သားတော်နှင့်တကွ အမတ်တို့ သည် တစ်စုံတစ်ရာမျှ ပြောဆိုခြင်း မပြုဝံ့ကြကုန်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

- ပစ္စန္ဒရာဇ်ရွာသားသည် - အာနန္ဒာ၊
- ဗာရာဏသီမင်းသည် - ငါဘုရားဖြစ်လာ၏။
- ဟု ဇာတ်ပေါင်းတော်မူ၏။

ကျေးဇူးမဲ့ငြား ထိုသူအား

ထင်ရှားပျက်စီးမည်

(ဒသကနိပါတ်၊ ၇၃-သစ္စင်္ဂါရဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
ဒေဝဒတ်က မြတ်စွာဘုရားကို သတ်ရန် အားထုတ်ခြင်းကို
အကြောင်းပြု၍ အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-

ထိုမင်း၌ ဒုဋ္ဌကုမာရမည်သော ရန်ရင်းကြမ်းကြုတ်သည်
သားတော်တစ်ပါးရှိ၏။ အလွန်မာန်မာနခက်ထန်၏။ မဆဲရေး
မတိုင်းထွာဘဲ သူတစ်ပါးနှင့် စကားမပြောတတ်။ သဘော
ထားလည်း ယုတ်မာ၏။ လူအပေါင်းတို့၏ များစွာ မုန်းတီး
ခြင်းကို ခံရ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းရသေ့သည် မြစ်ကွေ့
တစ်ခုဝယ် သစ်ရွက်မိုးကျောင်း၌နေ၏။

မာနခက်ထန် ဘေးတွေ့ပြန်

တစ်နေ့သော် ထိုမင်းသားသည် မြစ်လယ်၌ ရေချိုးနေစဉ်
မိုးသက်မုန်တိုင်းကျလာ၏။ အခြွေအရံ ကျေးကျွန်တို့သည် ထို
မင်းသားကို မုန်း၍ အမှတ်မထင် မြစ်လယ်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်
ကြ၏။ မင်းသားသည် ရေတွင်မျောရင်း တုံးတိုတစ်ခုတွင်
တွယ်မိ၍ တုံးတိုကိုစီးပြီး မြစ်လယ်မုန်တိုင်းထဲ၌ ငိုကြွေးရင်း
မျောပါသွား၏။

ပစ္စည်းစွဲလမ်းရင်းသေသူများ

ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည် သူဌေး နှစ်ယောက် တို့သည်
မြစ်နား၌ များစွာသော ဥစ္စာတို့ကို မြှုပ်ထားရာမှ သေလွန်
သည့်အခါ ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို တွယ်တာရင်း သေခဲ့သဖြင့် မိမိတို့

မြှုပ်နှံထားသော ပစ္စည်းဥစ္စာများ အနီးတွင် တစ်ဦးက မြွေ ဖြစ်လျက် စောင့်နေ၏။ တစ်ဦးက ကြွက်ဖြစ်၍ စောင့်နေရ၏။

မြစ်ရေတက်၍ မိမိတို့နေရာ ကြွက်တွင်း မြွေတွင်းသို့ မြစ်ရေ ဝင်ရာမှ ရေတွင် မျောပါကြပြီး မင်းသားစီးလာသော တုံးကို အစွန်းတစ်ဖက်စီ၌ တွယ်၍ လိုက်ကြရလေ၏။

တစ်ဖန် မြစ်ကမ်းနားရှိ လက်ပံပင်သည် လေတိုက်၍လဲကျရာ လက်ပံပင်၌နားနေသော ကျေးသားငယ်တစ်ကောင်သည် လေမိုး ကြား၌ ရုန်းကန်ရင်း အတောင်ညောင်း၍ မြစ်လယ်သို့ ကျမည့်ဆဲဆဲတွင် ထိုမင်းသား၏ သစ်တုံးတို့တွင် နားခို၍ လိုက်ရလေ၏။

အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်

ဤသို့ မင်းသား၊ မြွေ၊ ကြွက်၊ ကျေးသား လေးဦးသားတို့ မျောပါကြရင်း မင်းသား၏ ငိုကြွေးသံကို ဘုရားလောင်းရသေ့ ကြား၍ ထိုသစ်တုံးကို ခက်ခဲစွာ ရေမှ ကူးယူ ဆယ်တင်ပြီး သော် ထိုလေးဦးကို ကျောင်းသို့ယူဆောင်ခဲ့၏။

ကျေးဇူးရှင်အား ရန်ငြိုးထား

မြွေ၊ ကြွက်၊ ကျေးသားတို့မှာ အလွန် ပင်ပန်း အားနည်း သေအံ့ဆဲဆဲဖြစ်နေကြ၍ မြွေ၊ ကြွက်၊ ကျေးသားတို့ကို အလျင် ဦးစွာ မီးကင်ခြင်း၊ ပြုစုခြင်း၊ အစာကျွေးခြင်းတို့ကို ပြုပြီးမှ မင်းသားကိုပြုစုရ၏။

ထိုအခါ မင်းသားသည် ငါ မင်းသားဖြစ်လျက် ဤရသေ့က တိရစ္ဆာန်တို့ကို အလျင် ပြုစု ကျွေးမွေးသည်ဟု အငြိုးထား လေ၏။

ကျေးဇူးသိသူ မသိသူ

နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာသော် မိုးလေလည်းငြိမ်၊ မြစ်ရေလည်း ကျပြီဖြစ်၍ ဒုက္ခသည်လေးဦးသားတို့ မိမိတို့ နေရာဟောင်းသို့ ပြန်ကြရမည်ဖြစ်ရာတွင် ယခင်ဘဝက သူဌေးဖြစ်ခဲ့ကြသော မြွေ နှင့် ကြွက်တို့က ရသေ့အား ရှိခိုး၍ ဥစ္စာ၊ ရွှေငွေအလိုရှိပါက ဤမည်သောအရပ်သို့ လာခဲ့ပါဟု မှာကြား၍ သွား၏။

ကျေးသားကလည်း ရသေ့ကို ရှိခိုး၍ သလေးနီစပါးအုလှို ရှိပါသော် ဤမည်သောအရပ်သို့ လာ၍ ကျေးသားဟုခေါ်ပါ ဟူ၍ ဖိတ်ကြားသွား၏။

မင်းသားကမူ အငြိုးထားသည်ဖြစ်၍ ဤရသေ့ကို ငါ့ထံ ခေါ်၍ သတ်အံ့ဟု-ကြံပြီး “အကျွန်ုပ် မင်းဖြစ်သောအခါ လာခဲ့ပါ၊ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ထောက်ပံ့ပါမည်”ဟု ပြော၍ သွား၏။

ကာလအတန်ကြာသော် ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုသူ အသီးသီးတို့ထံ စုံစမ်းရန် သွား၏။ မြွေ၊ ကြွက်၊ ကျေးသားတို့ သုံးဦးတို့သည် မိမိတို့နေရာမှထွက်လာ၍ ကျေးဇူးသိစွာဖြင့် ဥစ္စာ ရွှေငွေတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သလေးစပါးတို့ဖြင့် လည်း ကောင်း ပူဇော်ကြ၏။ ဘုရားလောင်းရသေ့က “နောင် ငါ အလို ရှိမှယူမည်”ဟု မှာကြား၍ မင်းသားထံသို့ ဆက်လက် သွား၏။

ကျေးဇူးရှင်အား သူပြစ်မှား

ဒုဋ္ဌကုမာရ မင်းသားသည် ခမည်းတော်မင်းကြီး နတ်ရွာ စံ၍ မင်းဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ ဝိဇအတိုင်း မှူးမတ်တို့အပေါ်တွင် ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန် ဆဲရေးတိုင်းတွာ၍ အုပ်ချုပ်သဖြင့်

နန်းတွင်းနန်းပြင်မှ ထိုမင်းကို မုန်းတီလျက်ရှိကြ၏။ မင်းသည် ဆင်စီး၍ မြို့ကို လှည့်လည်စဉ် ဘုရားလောင်းရသေ့လာသည်ကို အဝေးမှမြင်သည်နှင့် ငါ့အား ပြုခဲ့သော ကျေးဇူးကို ထင်ရှား မပြုမီ ထိုရသေ့ကို သေစေအံ့ဟု မင်းချင်းတစ်ယောက်အား “အဝေးမှ လာနေသော ရသေ့သည် ငါ့ထံ တစ်စုံတစ်ရာ တောင်းခံရန် လာဟန်ရှိသည်။ ငါ့ထံ မရောက်မီ-ရသေ့ကိုဖမ်းပြီး လက်ပြန်ကြီးချည်၍ လမ်းလေးခွဆုံတိုင်း၌ ရိုက်နှက်ပြီး မြို့မှ ထုတ်၊ သုသာန်၌ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်လော့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

တရားအမှန်ပေါ်လွင်ပြန်

မင်းချင်းတို့လည်း အမိန့်အတိုင်း ရသေ့ကို ဖမ်း၍ လက်ပြန် ကြီးချည်ပြီး လမ်းလေးခွတိုင်း၌ ရိုက်နှက်သောအခါ တစ်စုံ တစ်ရာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းမရှိဘဲ ရိုက်နှက်သောအရပ်၌ (သစ္စံ ကိရ) အစရှိသော ဓမ္မဂီတကိုသာ ထပ်တလဲလဲ သီဆိုနေ လေသည်။

“ရေမှာမျောလာ၊ ထင်းတုံသာ၊ ကယ်ဆယ်ရတာမြတ်သေး၏။ ကျေးဇူးမဲ့စွာ၊ လူယုတ်မာကို၊ ကယ်ဆယ်မိ၍၊ ဒုက္ခတွေ့၊ ပညာရှိများ၊ ဆိုစကား၊ မှန်ငြားငါ့ကိုယ်တွေ့။”

ဤသို့ ရိုက်တိုင်း၊ ရိုက်တိုင်း ထပ်တလဲလဲ ဆိုနေသည်ကို ကြားရသော လူအပေါင်းက အကြောင်းရှိရမည်ဟု စဉ်းစား လာ၏။ ထိုအထဲတွင် တွေးခေါ်မြော်မြင်နိုင်သူ တစ်ယောက်က-

“ရှင်ရသေ့- သင်သည် ငါတို့မင်းကို ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးပါ သလား” ဟု မေး၏။ ရှင်ရသေ့က လူ၊ ကြွက်၊ မြွေ၊ ကျေးသား သစ်တုံးမှာ မျောပါလာ၍ ကယ်တင်ခဲ့ပုံ အလုံးစုံကို ပြန်လည် ပြောပြ၏။

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

ထိုအခါ မင်းပုဏ္ဏား စသော တိုင်းသူ ပြည်သားတို့သည် “ဤသို့ ကျေးဇူးကန်းသောမင်းယုတ်ကိုမှီ၍ ငါတို့၌ အဘယ်မှာ အကျိုးရှိအံ့နည်း” ဟု ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်ကြလျက် မင်းကို ဆင်ပေါ်မှ ဆွဲချ ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ကြရာ ကျေးဇူးကန်းသော မင်းယုတ်သည် ထိုနေရာတွင်ပင် သေဆုံးရရှာလေ၏။

ထို့နောက် ဘုရားလောင်း ရသေ့ကို မင်းမြှောက်ကြ၏။

ရသေ့ကြီး မင်းဖြစ်သော် မြေ၊ ကြွက်၊ ကျေးသားတို့နှင့်တကွ သူတို့၏ များစွာသော ဥစ္စာများနှင့် သလေးနီ စပါးတို့ပါ နန်းတော်သို့ ယူဆောင်ပြီးလျှင် မြေအား ရွှေကျည်တောက်၌၊ ကြွက်အား ဖလံအုပ်၌၊ ကျေးသားအား ရွှေချိုင့်၌ အသီးသီး ထား၍ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးပြုစုလေ၏။

ထိုမင်းရသေ့၊ မြေ၊ ကြွက်၊ ကျေးသား လှေးဦးတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး ချစ်ခင်ညီညွတ်စွာ နေကြပြီး စုတေသော်-ကံအားလျော်စွာ လားကြ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

- ဒုဋ္ဌကုမာရမင်းသားသည် - ဒေဝဒတ်
- မြေသည် - ရှင်သာရိပုတ္တရာ
- ကြွက်သည် - ရှင်မောဂ္ဂလာန်
- ကျေးသားသည် - ရှင်အာနန္ဒာ
- ရသေ့သည် - ငါဘုရားဖြစ်လာ၏။
- ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

(၇)

ကျေးဇူးကွယ်ဝှက် မန္တန်ပျက်ဝတ္ထု
(တေရသကနိပါတ် ၄၇၄။ အဗ္ဗဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးစဉ် ဒေဝဒတ်သည် ငါကိုယ်တိုင် ဘုရားလုပ်မည်။ ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ၏ ဆရာမဟုတ်ဟု ဆရာကိုပစ်ပယ်၍ ဈာန်လျှောရခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောကြားတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-

ဘုရားလောင်းသည် တောမြို့တစ်မြို့မှ ဒွန်းစဏ္ဍားရွာကြီး၌ နေ၏။ ပညာကြီး၏။ အခါမဲ့ သစ်သီးတို့ကို သီးစေနိုင်၍ အဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်တန်သော မန္တရားကို တတ်၏။ ထို ဒွန်းစဏ္ဍား ပညာရှိသည် ရွာမှ စောစောထွက်ခါ တောသို့ သွားပြီးလျှင် သရက်ပင် (အမွှ)သို့ကပ်၍ ခြေခုနစ်လှမ်းလှမ်းပြီး စုံရပ်၏။ မန္တရားကို မန်းမှုတ်၍ ရေဖြင့်ပက်ဖြန်း၏။ တစ်ခဏချင်းပင်လျှင် သရက်ပင်သည် ရွက်ဟောင်းကြော့ ရွက်သစ်လောင်း ဖူး-ပွင့် သီးမှည့်-ကြွေကျ-အလုံးစုံကို မန္တရားအစွမ်းကြောင့် ပြီးမြောက် ကုန်၏။

ထိုသရက်သီးတို့သည် လွန်စွာချို၏။ ဩဇာရှိ၏။ နတ်သုဒ္ဓါနှင့် တူ၏။ ဘုရားလောင်း ဒွန်းစဏ္ဍားလည်း ကောက်ယူ၍ အလိုရှိတိုင်း စားသုံးပြီး ရောင်းချကာ အသက်မွေး၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပုရေဟိတ် တစ်ယောက်သည် မိဘများ မရှိ၍ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ တစ်ယောက်တည်း သွားကာ ပညာသင်ကြားပြီး အပြန်တွင် ထိုဒွန်းစဏ္ဍားရွာသို့ ရောက်၏။

ပညာပေးပါမြတ်ဆရာ

ပုရောဟိတ်သားသည် အခါမဟုတ် သရက်သီးတို့ကို ရောင်းချနေသည့် ဒွန်းစဏ္ဍား ပညာရှိကို မြင်လျှင် ဇကန် မန္တရား အစွမ်းကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိ၏။

ထိုမန္တရားကို သင်ယူရန် ဆုံးဖြတ်၏။ ပညာရှိ ဒွန်းစဏ္ဍား အိမ်သို့ ပြန်မရောက်မီ ပညာရှိ ဒွန်းစဏ္ဍားအိမ်၌ သွားရောက် စောင့်ဆိုင်း၍ နေ၏။ ပြန်လာသည်ကို မြင်လျှင် ခရီးဦးကြိုဆို၏။ လက်မှဝန်ထုပ်ကိုလှမ်းယူပြီး အိမ်တွင်းသို့ သွားရောက်၍ ထား၏။

ထိုလုလင် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားခိုက်- “ရှင်မ- ဤလုလင်သည် သူယုတ်မာဖြစ်၏။ မန္တရားသင်ရန်လာဟန်တူသည်။ သင်ပေး သော်လည်း ထိုသူ မန္တရားတတ်မည်မဟုတ်” ဟု ပြော၏။

ထိုလုလင်သည် ဆရာ၏ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်နှင့် တကွ အိမ်တွင်း အိမ်ပြင် လိုလေသေးမရှိအောင် အမှုကိစ္စအဝဝတို့ကို ဆောင်ရွက် ၏။

ဒွန်းစဏ္ဍား၏ ဇနီး မီးဖွားသောအခါ၌လည်း ကိစ္စအလုံးစုံကို မရွံ့မရှာ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်၏။

ဤသို့ ဝတ္တရားကျေလှသဖြင့် ဒွန်းစဏ္ဍားမယားက-

“အရှင်-ဤလုလင်သည် အမျိုးမြတ်သူဖြစ်လျက် မန္တရားကို သင်ယူလိုသဖြင့်သာ အောက်ကျနောက်ကျ အိမ်တွင်း အိမ်ပ အားလုံးကို ကျေကုန်အောင် ဆောင်ရွက်၏။ မန္တရားသင်ပေး လိုက်ပါ”ဟု တောင်းပန်၏။

ဆရာအမှန်ကို ပြောပါ

ပညာရှိ ဒွန်းစဏ္ဍားသည် လုလင်ကို သင်ပေး၏။

“ချစ်သား-ဤမန္တရားကား အဖိုးများစွာ ထိုက်၏။ သင့်အား လာဘ်သပွကာ များစွာရရှိလိမ့်မည်၊ သင်၏ဆရာ မည်သူနည်းဟု

မေးလျှင် ငါ၏ ဆရာ ဒွန်းစဏ္ဍားတည်း၊ ဒွန်းစဏ္ဍားထံမှ သင်ယူခဲ့သည်ဟု ပြောရမည်၊ မမှန်မကန် မုသား ပြောခဲ့လျှင် မန္တရား ကွယ်ပျောက်လိမ့်မည်၊ သတိကြီးစွာ ထားပါ” ဟု မှာကြား ဆုံးမ၏။

လုလင်က “ဆရာ- ဘာကြောင့် လျှို့ဝှက်ရပါမည်နည်း၊ မေးလာလျှင် ဆရာကို ဆရာဟုသာ ပြောဆိုပါမည်” ဟု ဝန်ခံ၍ ရှိခိုးခွင့်ပန်ပြီး သွား၏။

မန္တန်အစွမ်းကို ပြုပြီ

ပုဏ္ဏားလုလင်သည် ဒွန်းစဏ္ဍားရွာမှ ထွက်၍ မန္တရားကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး ဆက်လက်၍ သွားရာ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ချိန်ခါမဲ့ သရက်သီးတို့ကို ဈေးကောင်းကောင်းဖြင့် ရောင်းချ၏။

ဘုရင့် ဥယျာဉ်စောင့်သည် သရက်သီးတို့ကို ဝယ်ယူပြီး မင်းကြီးအား ဆက်သ၏။ မင်းကြီးသည် သရက်သီးကို စားပြီး ဥယျာဉ်စောင့်အား “အချိန်အခါမဲ့ သရက်သီးတို့ကို ဘယ်က ရသနည်း” ဟု မေး၏။ လုလင်တစ်ယောက် ရောင်းချနေကြောင်း လျှောက်ထား၏။ လုလင်ကို နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်စေ၏။

မင်းကြီးသည် လုလင်အား “သရက်သီးကို အဘယ်အရပ်မှ အချိန်အခါမဲ့ ယူလာခဲ့သနည်း” ဟု မေး၏။ မန္တန်၏ အာနုဘော် ဖြစ်ပါသည်ဟု အမှန်အတိုင်းလျှောက်ထား၏။ မန္တန်၏ အစွမ်းကို ကြည့်လိုပါသည်ဟု မင်းကြီးပြောလျှင် လုလင်လည်း ပြပါမည်ဟု ဝန်ခံ၏။

မင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်တော်တွင် မန္တန်၏အစွမ်းကို အပြု ခိုင်း၏။ လုလင်သည် ဆရာသင်ပြသောနည်းအတိုင်း သရက်ပင် ခြေရင်းသို့ကပ်ကာ ခြေခုနစ်လှမ်း လှမ်းပြီး ခြေစုံရပ် မန္တန်ထို

မန်းမှုတ်၍ သရက်ပင်ကို ရေ တစ်လက်ဖက်ဖြင့် ပက်ဖြန်း၏။
သရက်ပင်သည် ခဏချင်း ရွက်ဟောင်းရွက်ကြွေ ရွက်သစ်လဲကာ
ပူးပွင့်သီးမှည့်ပြီး မိုးရွာသကဲ့သို့ ကြွေကျလာ၏။

သင်ကြားဆရာ မေးလေပါလျှင်

လူအပေါင်းတို့သည် ကောင်းချီးပေးကာ အဝတ်ပုဆိုးတို့ကို
ကြိမြောက်ကြကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း လုလင်အား များစွာသော
ဥစ္စာတို့ကို ပေးပြီး-

“လုလင်- ဤမျှ တန်ခိုးကြီး၍ အံ့ဖွယ် ကောင်းသော
မန္တန်ကို အဘယ်ဆရာထံမှာ သင်ခဲ့သနည်း” ဟု မေး၏။

လုလင်သည် ပရိသတ်အလယ်တွင် ဒွန်းစဏ္ဍားထံမှ သင်ယူ
ပါသည်ဟု ပြောရမှာ ရှက်၍ ငါလည်း မန္တန်ကို နှုတ်တက်
ရနေပြီး မေ့ပျောက်စရာမရှိတော့ဟု စဉ်းစားပြီး-

“တက္ကသိုလ် ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးထံမှ သင်ခဲ့ပါ
သည်” ဟု လျှောက်ထား၏။ စင်စစ်ကား လုလင်သည်
ပရိသတ်အလယ်၌ ဆရာကို ဝှက်ပြီး လိမ်လည် ပြောဆိုသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် မန္တန်သည် ကွယ်ပျောက်သွားလေပြီကို လုလင်ငယ်
မသိရှာပေ။

မန္တန်ကွယ်ပျောက် ဒုက္ခရောက်

တစ်နေ့တွင် မင်းကြီးသည် လုလင်ကို ခေါ်၍ ဥယျာဉ်
တော်သို့ သွားပြီး လုလင်အား သရက်သီးစားလိုသည်ဟု မိန့်တော်
မူ၏။

လုလင်သည် သရက်ပင်ရင်းသို့ ကပ်ပြီး ခြေခုနစ်ဖဝါး
လှမ်း၍ မန္တန်ကို မန်းမှုတ်မည်ဟု ကြံရွယ်သော်လည်း မန္တန်မှာ

ကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်၍ စဉ်းစား မရတော့၊ အဖန်ဖန် ပြန်လည် စဉ်းစားသော်လည်း မန္တန်၏ တစ်စွန်းတစ်စမျှ ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်မလာသဖြင့် အမှန်ပင် မန္တန်ပျောက်ကွယ်သွားကြောင်း သိ၍ ငေးမှိုင်းကာနေ၏။

မင်းကြီးသည် လုလင်၏ အမူအရာကို ကြည့်၍-

“သင်၏ မန္တန်သည် သရက်သီးတို့ ရှေးကကဲ့သို့ မသီးပါ တကား” ဟု မေး၏။

လုလင်သည် အမှန်ကိုလျှောက်ထားလျှင် မင်းကြီးအမျက် ထွက်မည်၊ လိမ်လည်၍ မုသားဖြင့် လျှောက်ထားမည်ဟု စိတ် ကူးကာ-

“အရှင်မင်းကြီး၊ နက္ခတ်မကြုံ၍ ဆိုင်းငံ့နေပါသည်” ဟု လျှောက်ထား၏။

“အို ပုဏ္ဏားလုလင် ရှေးက သင်သည် နက္ခတ်ကြုံကြိုက်မှ ရမည်ဟု” မပြောခဲ့၊ ယခုမှ ဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်း” ဟု မေး၏။

အမှန်ကို ဝန်ခံရပြီ

ထိုအခါ လုလင်သည် လိမ်မပြောဝံ့တော့ဘဲ အမှန်အတိုင်း လျှောက်ထားတော့မည်ဟု ကြံစည်ကာ-

“မြတ်သောမင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်၏ ဆရာသည် ဒွန်းစဏ္ဍား ဖြစ်ပါ၏။ ဆရာ၏ အမျိုးအမည်ကို အမှန်အတိုင်း မပြောလျှင် မန္တန် ကွယ်ပျောက်လိမ့်မည်ဟု မှာထားလိုက်ပါ၏။ အရှင် မင်းကြီး လူတို့အလယ်၌ မေးသော် ရှက်လှသဖြင့် ဒီသာ ဝါမောက္ခ ဆရာကြီးထံမှ သင်ယူခဲ့သည်ဟု မိုက်မဲစွာပင် ဆရာ၏

ကျေးဇူးကို ချေဖျက်ကာ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုပါ၏။ သို့အတွက် မန္တန် ကွယ်ပျောက်ကာ ငိုကြွေးရပါ၏” ဟု ငိုကြွေး လျှောက်ထား၏။

နှင်ထုတ်ကြပြီ

မင်းကြီးသည် လုလင်၏ စကားကို ကြားလျှင် ဤလုလင်ကား ယုတ်မာလှ၏။ အဖိုးတန်သော မန္တန်ကို ရသည်သာ လိုရင်း၊ အမျိုးအနွယ်က အဓိက မဟုတ်ဟု အမျက်ထွက်ကာ-

“အို- အမတ်တို့ ပျားရည်ကိုလိုချင်လျှင် ပျားရည်ရသည့် သစ်ပင်သည်သာ အဓိက၊ ကြက်ဆူပင်၊ တမာပင်၊ ပင်လယ်ကသစ် ဟူသော သစ်ပင်တို့၏ အမျိုးအမည်သည် အဓိက မဟုတ်။

အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသူတို့အားလည်း မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ဆင်းရဲသား၊ ဒွန်းစဏ္ဍား၊ အမှိုက်သွန်တို့ ဟူ၍ မရွေးချယ်ရာ၊ အကျိုးစီးပွားရအောင် ပြုပေးသူသာ သူမြတ် ဖြစ်၏။

“အို- အမတ်တို့ ဤသူယုတ်အား ဒဏ်ပေးကြကုန်၊ အဖိုးတန်သော မွန်မြတ်သည့် အကျိုးစီးပွားကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရပါလျက် မာန်တက်ကာ ဖျက်ဆီးဘိ၏”

“ဤသူယုတ်၏ လည်ပင်းကို ကိုင်၍ နှင်ထုတ်ကြကုန်လော့” ဟု အမိန့်ပေးလျှင် မင်းကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း နှင်ထုတ်ကြကုန်၏။

မန္တန်တစ်ဖန် ထပ်တောင်းပြန်

ထိုလုလင်လည်း ငါ့မှာ ဆရာမှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိပြီဟု ငိုကြွေးလျက် ဒွန်းစဏ္ဍားရွာသို့သွား၏။ ဒွန်းစဏ္ဍား ပညာရှိသည် လုလင်ကိုမြင်လျှင် မိမိမယားတို့ ခေါ်၍ “ရှင်မ၊ မန္တန်

ပျောက်ကွယ်သဖြင့် ပြန်လာသော သူယုတ်ကို ကြည့်လော့” ဟု ကြိုတင်ပြောဆိုနှင့်၏။

လုလင်သည် ဆရာထံရောက်လျှင် ရှိခိုးကာနေ၏။ “အမောင် အဘယ်ကြောင့် လာသနည်း” ဟု မေး၏။

“ဆရာ၊ ဆရာကို ဖုံးကွယ်ကာ မဟုတ်မမှန်ပြောဆိုမိသဖြင့် ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရပါသည်” ဟု မိမိအပြစ်ကို ပြောကြားပြီးလျှင်-

“ဆရာ၊ မျက်စိမမြင်သော ယောက်ျားသည် ဤအရပ်မှာ လမ်းညီညွတ်၏” ဟု မှတ်ထင်ပြီး လျှောက်သွားမိရာမှ ထုံးအိုင် လိုဏ်ဂူ၊ ချောက်ကမ်းပါးပြတ်၊ မြစ်ဆွေးရှိသော တွင်းသို့ ကျ သကဲ့သို့၊ မြေဟောက်ကို ကြိုးဟုထင်ပြီး နင်းမိသကဲ့သို့၊ မီးသို့ ဝင်မိသကဲ့သို့ မှားယွင်းပြစ်မှားမိသော အကျွန်ုပ်ကို သည်းခံ တော်မူ၍ မန္တန်ကို နောက်ထပ်တစ်ဖန် သင်ပေးတော်မူပါ” ဟု တောင်းပန်း၏။

ထိုအခါ ဆရာက “အမောင်ဆိုသောစကားသည် မှန်ပေ၏” မျက်စိမမြင်သော သူကန်းသည် အမှတ်အသားထား၍ အသိ ပေးထားလျှင် ထုံးအိုင် စသည်တို့ကို ရှောင်ကြဉ်ရာ၏။ ငါသည် သင့်ကို ယခင်ကပင် ပြောခဲ့ပြီ၊ ဘာကြောင့် ပြန်လာသနည်း” ဟု ပြောဆိုပြီး-

“လုလင်၊ သင့်အား တရားနှင့်အညီ မန္တန်ကို သင်ပေးခဲ့ပြီ၊ သင်လည်း တရားနှင့်အညီ သင်ယူခဲ့ပြီ၊ သင့်အား အကျိုး စီးပွားကိုလည်း ရရှိခဲ့ပြီ၊ သင်သာ တရား၌တည်ပါက မန္တန်သည် သင့်ကို စွန့်လွှတ်မသွားပါ”

ဘဝ၌ပင် သူတစ်ပါး မဆောင်ရွက်နိုင်သော ဝန်ကို ဆောင်ရွက်
ခဲ့ဖူးလေသည်ဟု အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူသည်ကား-

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်-

ဘုရားလောင်းသည် နွားမျိုးဖြစ်လေ၏။ ထိုနွားကလေးမှာ
အိမ်ငှားများက အိမ်ရှင်အဘွားကြီးအား အိမ်၏အခ (အိမ်ငှားခ)
အဖြစ် ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အဘွားအိုသည် နွားငယ်ကို သားအဖြစ် ချစ်ခင်၍ ယာဂ-
ထမင်း စသည်တို့ကို ကျွေးထား၏။ “အယျိုကထာဠက” ဟု
အမည်ပေးထား၏။

ရွာမှ ကလေးသူငယ်များက သဘော ကောင်းသော
နွားကလေးနှင့် ကစားဖော်များ ဖြစ်ကြ၏။ နွားပေါ် တက်စီးကြ၊
ဦးချိုကို ဟီးလေးခိုစီး၊ နားရွက်ကိုဆွဲ၊ အမြီးကို ဆွဲ၍ အပြိုင်
ရုန်းကန်နှင့် ပျော်ရွှင်ကြရ၏။

အရွယ်ကြီးလာသော် ရွာမှာ နွားအုပ်နှင့်အတူ လှည့်လည်
ကျက်စားလေ၏။ တစ်နေ့တွင် စဉ်းစားမိ၏။

“ငါ့အမေသည် ဆင်းရဲလှသည်၊ ငါ့ကို ကျွေးမွေးနေသည်မှာ
ကြာပြီ၊ ငါလည်း အလုပ်လုပ်နိုင်သော အရွယ် ရောက်ပြီ၊
ငါ့လုပ်အားဖြင့် အမှေကို ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးရလျှင်
ကောင်းမည်” ဟူ၏။

အခွင့်ပေါ်လိုက် ရုန်းကန်လိုက်

တစ်နေ့တွင် လှည်းကုန်သည်သား တစ်ယောက်သည်
လှည်းငါးရာဖြင့် ရေဆိပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ရွဲနွံ ထူထပ်၍

လှည်းငါးရာစလုံး နွံနစ်နေကြသည်။ ရုန်းထွက်၍ မရ၊ ထိုအချိန်တွင် “အယျိကကာဠက” သည် ရွာထဲမှ နွားများနှင့်အတူ ရေဆိပ်သို့ ရောက်လာသည်။

နွားကြန်အင် လက္ခဏာကို သိသော လှည်းကုန်သည်က ဘုရားလောင်း အယျိကကာဠကကို မြင်လျှင် ဥသဘအာဇာနည် နွားဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် အနီးရှိ ကလေးများအား “နွားပိုင်ရှင်ကို ပြောပေးပါ။ ဤနွားဖြင့် လှည်းတစ်စီး နွံထဲမှ ရုန်း၍ တင်ပေးလျှင် အသပြာငွေ နှစ်ကျပ်နှုန်းပေးပါ မည်” ဟု ပြော၏။

ကလေးများက ပိုင်ရှင်မှာ အဘွားကြီး ဖြစ်သည်။ သားလို မွေးထားသည်။ ခိုင်းမှာမဟုတ် အယျိကကို ပြောလျှင် နားလည်ပါသည်။ ပြောကြည့်ပါ” ဟု အကြံပေး၍ လှည်းကုန်သည်သားသည် အယျိကကို ပြော၏။ အယျိက နားလည်၏။ အမေ့ကို ကျေးဇူး ဆပ်တော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နွံထဲသို့ အလိုအလျောက်ဆင်း၏။ နွံနစ်နေသော ရှေ့ဆုံလှည်းရှေ့မှာ ရပ်၏။ လှည်းကုန်သည် သားသည် “အယျိကကာဠက” အား နွံနစ်နေသော လှည်းဖြင့် တွဲ၍ ကြီးများဖြင့် ချည်ပေး၏။

လှည်းများသည် တစ်စီးပြီး တစ်စီး နွံထဲမှ လွတ်မြောက်သွားကြ၏။ လှည်းငါးရာစလုံး လမ်းကောင်းပေါ် ရောက်သွားကြ၏။

ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ

ကိစ္စပြီးစီးပြီ ဖြစ်၍ လှည်းကုန်သည်သားက ငွေအသပြာ တစ်ထောင်ပေးရမှာ နှမြောလာ၏။ နွားပဲ ဘာနားလည်မှာလဲ

ဟု သဘောထား၍ ငွေအသပြာ ငါးရာထုပ်ကို လည်ပင်း၌ ချည်ဆွဲပေးလိုက်သည်။ အယျိုကကာဠကလည်း အသပြာ ငွေငါးရာသာ ပေးသည်ကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် လှည်းများ မထွက်နိုင်အောင် ရှေ့ဆုံးလှည်း၏ ရှေ့မှ လမ်းပိတ်၍ ရပ်လိုက် သည်။ ခြောက်လှန့်မောင်းနှင်သော်လည်း ဂရုမစိုက်၊ မတုန် မလှုပ်နေသည်။

လှည်းကုန်သည်သားက ငွေအသပြာငါးရာတည်းဖြစ်နေ၍ လမ်းပိတ်ထားဟန်တူသည်ဟု နောက်ထပ် ငွေအသပြာ ငါးရာ ထုပ်ကို လည်ပင်းမှာ ထပ်ဆွဲ ချိတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ လမ်းဖွင့်ပေးကာ အိမ်သို့ အလျင်အမြန် ပြေးသည်။

လမ်းတွင် ကစားနေကျ ကစားဖော်များက အယျိုက ကာဠက နောက် ပြေးလိုက်ကြသည်။ အယျိုကသည် မည်သူမျှ အနားကပ်မခံ၊ ခြိမ်းခြောက်ဟန်တားရင်း အိမ်အရောက် ပြေးသည်။

အယျိုကသည် ရှေ့မှ ပြေးလာ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကလေးများ ဝိုင်းလိုက်လာကြသည်ကို အမေမြင်သောအခါ သားကြီး ဘာများ ဖြစ်လာသလဲဟု ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းပြီး သားကြီးကို ဆီးကြိုသည်။ အမေ့ကို တွေ့လျှင် အပြေးရပ်သွားသည်။ အမေသည် သားကြီး အမော တကော ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့၍-

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သားရယ်၊ မျက်လုံးနှစ်ဖက်စလုံးလဲ ရဲရဲနီလို့ပါလား၊ သိပ်မောသလား” ဟု ရေတိုက်ရန် ရေကို ယူမည် ပြုစဉ် ကလေးများ ရောက်လာ၍ အဖြစ်အပျက်ကို

ဝိုင်းပြောကြရာ အမေမှာ ကလေးများ ပြောသည်ကို နားထောင်လိုက်၊ သားကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်နှင့် သားကြီး လည်ပင်းမှ အသပြာထုပ်ကို ဖြုတ်ယူဖြေကြည့်၍ သားကြီးအပေါ် ကရုဏာကြီးစွာဖြင့်-

“ဘာလောက်များ ဒီလောက်အပင်ပန်းခံရသလဲ သားကြီးရယ်” ဟု ဝမ်းသာဝမ်းနည်း မျက်ရည်များ ကျဆင်းလေ၏။

အယျိုကကာဠကသည် မိခင်၏ ကျေးဇူးကို ဆပ်ရပြီဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာနေသည်။ အမေသည် သားကြီးကို ရေချိုး ပေးပြီး ဆီများလိမ်းကျ နှိပ်နယ်၍ အနားယူစေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

အဘွားအို - ဥပ္ပလဝဏ်

အယျိုကကာဠက - ငါဘုရားဖြစ်လာ၏။

ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

၉။ အသက်စွန့်၍ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းဝတ္ထု

(၂၃-ဘောဇာဇာနိယသိန္ဒဝဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေစဉ်-
ဝိရိယလျော့သော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍-

“ရဟန်းတို့ ရှေးအခါက ပညာရှိတို့သည် မြားဒဏ်သင့်ခြင်း
ခံနေရသည့်တိုင် ဇွဲလုံ့လကို မလျော့ကုန်သည် သာတည်း” ဟု
အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ်-

ဘုရားအလောင်းသည် “ဘောဇာဇာနိယ” သိန္ဒောမြင်းမျိုး၌
ဖြစ်လေသည်။ မင်းကြီးသည် ဤသိန္ဒဝအာဇာနည် မြင်းကို
အလွန် တန်ဖိုးထား၏။ မြတ်နိုး၏။ စားသောက်နေထိုင်မှုမှစ၍
အမွန်အမြတ် ပြုလုပ်စောင့်ရှောက်ထား၏။

တစ်နေ့တွင် ဗာရာဏသီပြည်ကို ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့
စုရုံး၍ စစ်ခင်းရန် လာကြ၏။ မင်းကြီးသည် မှူးမတ်များနှင့်
စည်းဝေး၏။ လောလောဆယ် တပ်မကြီးများနှင့် မတိုက်သေးဘဲ
မြင်းစီးသူရဲကောင်း တစ်ယောက်ဖြင့် ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ရန်
အကြံပေး၏။

မြင်းစီးသူရဲက ဘောဇာဇာနိယ အာဇာနည်မြင်းကို တောင်း
၏။ မင်းကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်၏။ မြင်းစီးသူရဲသည် မိမိနှင့်
တကွ အာဇာနည်မြင်းကိုပါ ချပ်ဝတ်တန်ဆာများ ဆင်မြန်း၏။
ဘုရားလောင်း အာဇာနည်မြင်းသည် မိမိအား ကောင်းစွာပြုစု

စောင့်ရှောက်ထားသော မင်းကြီး၏ ကျေးဇူးကို ဆပ်ရတော့ မည်ဟု ဝမ်းမြောက်၏။

မြင်းစီးသူရဲသည် အာဇာနည်မြင်းကို တစ်ရှိန်ထိုး စိုင်း၍ ပထမဗိုလ်ထုကို ထိုးဖောက်ပြီး မင်းတစ်ပါးကို လက်ရဖမ်းယူ လာ၏။ ဗိုလ်ထုကွဲကာ တပ်ပျက်၍ ပြေးကြ၏။

ဒုတိယမင်းတစ်ပါးကို တစ်ဟုန်ထိုးဝင်၍ ဖမ်းယူခဲ့ပြန်၏။ တတိယ၊ စတုတ္ထ၊ ပဉ္စမမင်းတို့ကို ဖမ်းယူနိုင်ပြီး တပ်တို့ပျက်ကြ ၏။ ဆဋ္ဌမမြောက် ဗိုလ်ထုကို ထိုးဖောက်၍ မင်းကို ဖမ်းယူ လာစဉ် အာဇာနည်မြင်းကို မြားမှန်၍ ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာ ရလာခဲ့၏။

အသက်နှင့် တာဝန်

သူရဲကောင်းသည် ဘုရားလောင်းမှ ချပ်ဝတ်တန်ဆာများကို ချွတ်၍ အခြားမြင်းကို ဝတ်ပေးနေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသည့် အကြားမှ စဉ်းစား၏။

“ဤမြင်းသည် ခုနစ်ခုမြောက်သော ဗိုလ်ထုကို ထိုးဖောက် နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ငါကြိုးစားခဲ့သမျှ ပျက်စီးပေတော့မည်၊ အတုမရှိသော မြင်းစီးသူရဲကောင်းလည်း ပျက်စီးမည်၊ ငါ့ကို ကျေးဇူးပြုပေသော မင်းကြီးလည်း သူတစ်ပါး လက်သို့ ရောက် ရပေတော့မည်”ဟု စဉ်းစားပြီး-

“အချင်းသူရဲကောင်း- ဤကိစ္စတွင် ငါမှတစ်ပါး အခြား မြင်းတို့ စွမ်းဆောင် နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ဒဏ်ရာကြီးစွာ ရ၍ လဲနေသော အာဇာနည်မြင်းသည် သာမညမြင်းတို့ထက် မြတ်

၅၈

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

သေး၏။ စွမ်းသေး၏။ သင့်ကြီးပမ်းမှုကို မပျက်စေရ။ ငါ့ကို ချုပ်ဝတ်တန်ဆာ ဝတ်ပေးလော့” ဟု ဆိုသည်။

မြင်းစီးသူရဲလည်း ဘောဇာဇာနိယကို ဆေးထည့် အဏ်ရာ ကို အဝတ်ဖြင့် စည်းပြီး ချုပ်ဝတ်တန်ဆာတို့ကို ပြန်ဝတ်ပေး သည်။

ဘောဇာဇာနိယသည် ခုနစ်ခုမြောက် ဗိုလ်ထုကို ထိုးဖောက်၍ မင်းကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပြီး ပြန်ရောက်လျှင် မြေ၌ ဝေဒနာ ပြင်းစွာ ဖြင့် လဲနေလေ၏။

မင်းကြီးသည် ဘောဇာဇာနိယကို ကြည့်ရန် လာသောအခါ ဘုရားလောင်း အာဇာနည်က-

အရှင်မင်းကြီး ခုနစ်ပြည်ထောင်သော မင်းတို့ကို မသတ် ပါလင့်၊ သစ္စာရေတိုက်၍ ပြန်လွှတ်တော်မူပါ၊ ကျွန်ုပ်အတွက် ချီးမြှင့်မည့်ဆုကို မြင်းစီးသူရဲအား ပေးတော်မူပါ၊ မင်းကြီး လည်း အလှူကိုပေး၍ သီလစောင့်ပြီး တရားနှင့်အညီ မင်းပြု တော်မူပါ” ဟု မှာကြားပြီး ချုပ်ဝတ်တန်ဆာများ ဖြုတ်နေစဉ် တွင်ပင် သေဆုံးသွားလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

- ဗာရာဏသီမင်းသည် - အာနန္ဒာ
- မြင်းစီးသူရဲသည် - သာရိပုတ္တရာ
- အာဇာနည်မြင်းသည် - ငါဘုရားဖြစ်လာ၏
- ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

၁၀။ ကျေးဇူးကန်းသူ မီးလိုပူ ဝတ္ထု

(ဒသကနိပါတ် ၄၄၅၊ နိကြောဇောတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

(...မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ ဘုရားပြုပေးခဲ့သော ကျေးဇူးများကို မသိသော ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသည်။)

အတိတ်ဇာတ်

ရှေးရာဇဂြိုဟ်ပြည် မဂဓမင်းစိုးစံစဉ် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးကြီး သည် ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ် ပေးစားထားသော ဇနပုဒ်မှ သူဌေး သမီးနှင့် ပေးစား၏။ ကာလကြာသော်လည်း ထိုဈေးမသည် သားသမီး မမွေးဖွား၍ ယောက္ခမ သူဌေးကြီးက မကြည်ဖြူ ကြောင်း ဈေးမကြားသိသဖြင့် မိမိအထိန်း မိန်းမကိုသာ ဆရာ ပြုလျက် “ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါပြီ” ဟု ကြေငြာကာ ကိုယ်ကို ပြုပြင် ထားပြီး ကိုးလရှိသောအခါ မီးဖွားရန် မိဘရပ်ထံ ပြန်ပါရစေ ဟု ခွင့်တောင်း၍ အခြွေအရံများနှင့် ခရီးထွက်လေ၏။

နိကြောဇ သတို့သား ဖွားမြင်ခြင်း

လမ်းတွင် လှည်းကုန်သည်များ နားနေပြီး ထွက်ခွာသွားစ လှည်းစခန်းတစ်ခုကို တွေ့ရ၍ ရပ်နားစခန်းချကြ၏။ ကိုယ်လက် သုတ်သင်ရန် ညောင်ပင်အကွယ်သို့ အထိန်း မိန်းမနှင့် အတူ သွားကြရာ၊ ညောင်ပင် ခြေရင်းတွင် မွေးကင်းစ ကလေး တစ်ယောက် အချင်းအညစ်အကြေးများနှင့်အတူ တွေ့ရ၏။ ရှေးလှည်းအုပ်မှ မိန်းမတစ်ယောက် တိတ်တဆိတ် မီးဖွားပြီး စွန့်ပစ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ရွှေတုံး ရွှေခဲကြီးပမာ ချစ်စရာကြီး ဖြစ်၏။ အမှန်မှာ ငါတို့ ဘုရားအလောင်းတော်ပင် ဖြစ်သတည်း။

အထိန်းမိန်းမသည် ကလေးကို သူဌေးသမီး ရင်ခွင်တွင်း အချင်းနှင့်တကွ သွင်းထားစေပြီး အညစ်အကြေး သွေးတို့ ပေကျံစေလျက် အစေအပါး မိန်းမများကို လှမ်းခေါ်ပြီး တင်းတိမ် ကန့်လန့်ကာများ ကာရံကာ သားယောက်ျားကလေး လမ်းတွင် မွေးဖွားကြောင်း ကြေငြာ၏။ ညောင်ပင်အောက်တွင် မွေးဖွား၍ နိဂြောဓ သတို့သားဟု မှည့်ခေါ်ကြ၏။

သူငယ်ချင်း သုံးယောက်

ရာဂြိုဟ်သူဌေးကြီးသည် ချွေးမအား မြေးနှင့်တကွ ပြန်လာ စေ၏။ ရာဂြိုဟ်မှ တစ်နေ့တည်းမွေးဖွားသော သူဌေးကလေး၏ သား သာခ၊ အပ်ချုပ်သည်၏သား ပေါဋ္ဌိက တို့ကို ကစားဖက် အဖြစ် မွေးမြူထား၏။ အရွယ်ရောက်သောအခါ နိဂြောဓနှင့် သာခတို့အား တက္ကသိုလ်သို့ ပညာသင် စေလွှတ်၏။ ပေါဋ္ဌိကကို လည်း အဖော်အဖြစ် လိုက်စေ၏။ ဘုရားလောင်း နိဂြောဓသည် မိမိသင်ကြားရသမျှကို ပေါဋ္ဌိကကို သင်ကြားပေး၏။

မာဂစေကာ နားလည်သူ

ပညာစုံ၍ တက္ကသိုလ်မှ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ပြန်လာ ကြ၏။ လမ်းတွင် နတ်ကွန်းတစ်ခု၌ ညအိပ်ကြ၏။ ပေါဋ္ဌိက သည် စောစောနိုး၍ ဘုရားလောင်း နိဂြောဓအား နှိပ်ပေးနေစဉ် ကြက်နှစ်ကောင် အိပ်တန်းမှာ ရန်ဖြစ်ကြရာက ဂုဏ်ပြိုင်စကား ဆိုကြ၏။ အပေါ်အိပ်တန်းက ကြက်သည် “ငါ့ကို သတ်၍ ဆူသော အသားကို စားရသူသည် မင်းဖြစ်မည်။ အလယ်သားကို စားရသူသည်စစ်သူကြီးဖြစ်မည်။ အရိုးစားရလျှင် ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်မည်” ဟု ကြွား၏။ ပေါဋ္ဌိကသည် ကြား၏။ ကြက်တို့ ပြောသော

မာဂဓစကားကို နားလည်သဖြင့် ကြက်ကို တိတ်တဆိတ်တက် ဖမ်းပြီး မီးကင်၍ ထိုကြက်သားအကြောင်းကို ပြော၍ ဘုရား လောင်းအား ဆူသော အသားကို ကျွေး၏။ သာဓအား အသား ကို ကျွေး၏။ မိမိမူကား အရိုးကိုသာ စား၏။

မင်းဖြစ်လေပြီ

နောက်နေ့ သူတို့သုံးဦး ခရီးဆက်ကြ၏။ ဗာရာဏသီမင်း၏ ဥယျာဉ်ကို တွေ့၍ ဝင်ပြီး နားကြ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ အိပ်၏။ သာဓနှင့် ပေါဋ္ဌိကတို့ မနီးမဝေး၌ အိပ်ကြ၏။ ဗာရာဏသီတွင် မင်းသေ၍ ခုရက်မြောက်နေ့ ဖြစ်၏။ ဖုဿရထားလွတ်ပြီး မင်းလောင်း ရှာကြရာ ရထားသည် ဥယျာဉ်တွင်း ဝင်လာပြီး နိဂြောဓ ခြေရင်း၌ ရပ်၏။ မှူးမတ်တို့ တောင်းပန်၍ မင်းအဖြစ် လက်ခံပြီး နန်းကို သိမ်းကာ ဘိသိက် သွန်း၏။ သာဓကို စစ်သူကြီးအရာ ထား၏။

ဘုရားလောင်းသည် မိဘများအားလွမ်းဆွတ်၍ သာဓအား ရာဇဂြိုဟ်သို့ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့အား ပင့်ဆောင်ခဲ့ရန် လွှတ်၏။ သာဓက “မသွားလို့”ဟု ငြင်းသဖြင့် ပေါဋ္ဌိကကို လွှတ်ရ၏။ စင်စစ် သာဓသည် မိမိအား ဆူသော အသားကို မကျွေး၍ မင်းမဖြစ်ရသဖြင့် ပေါဋ္ဌိကအပေါ်တွင် မကျေနပ် ဖြစ်နေ၏။

စိတ်ထားခြင်းကွာခြား

ပေါဋ္ဌိကသည် ဘုရားလောင်း၏ မိဘများ၊ သာဓ၏ မိဘ များ၊ မိမိ၏ မိဘများကို ပင့်ခေါ်၏။ အသက်ကြီးကြပြီဖြစ်၍ မည်သူမျှ မလိုက်လိုဆိုသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာ၏။ ဗာရာဏသီရောက်လျှင် ခရီးလည်း ပန်း, အဝတ်နွမ်း၍ မင်းထံ မဝင်သေးဘဲ စစ်သူကြီးသာဓထံ နားနေမည်ဟု သာဓ၏ ပြာသာဒ်

၁၁။ သူ့ကျေးဇူးကို ကျောခိုင်းသူဝတ္ထု

(ဧကနိပါတ်၊ ၉၀-အကတညုဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
အနာထပိဏ်သူဌေးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

အနာထပိဏ်သူဌေးအား ပစ္စန္တရစ်မှ မမြင်ဖူးသော သူဌေး
သည် ပစ္စန္တရစ်၌ဖြစ်သော ကုန်ပစ္စည်းတို့ကို လှည်းငါးရာဖြင့်
သာဝတ္ထိမြို့သို့ ယူဆောင်၍ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး အကူအညီ
ဖြင့် ရောင်းချပေးပါဟု မှာကြားပြီး လက်ဆောင်များ ပေး
လိုက်၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် လာသူ လှည်းသားငါးရာ
တို့အား ကောင်းစွာ နေရာထိုင်ခင်းပေး၍ ပစ္စည်းများ ရောင်း
ချပေးလိုက်၏။ သူ့လူများက အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ထို
အတူ လှည်းငါးရာတို့ကို ပစ္စန္တရစ်သို့စေ၏။ အနာထပိဏ်သူဌေး
၏လူတို့သည် လက်ဆောင်တို့ဖြင့် ပစ္စန္တရစ် သူဌေးကိုတွေ့၏။
ထိုပစ္စန္တရစ် သူဌေးသည် အနာထပိဏ်သူဌေးဟူသော အမည်
သည် တစ်ယောက်ယောက်အမည်သာ ဖြစ်မည်ဟု ပျက်ရယ်ပြု
ပြီးလျှင် လက်ဆောင်တို့ကို ယူစေ၍ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ လူ
တို့အား နေရာနှင့်ရိက္ခာ မပေးဘဲ မသိဟန်ဆောင်၍ ပြန်လွှတ်
လိုက်၏။ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ လူတို့သည် မိမိတို့၏ အလိုလို
သာလျှင် ကုန်တို့ကို ရောင်း၍ သာဝတ္ထိသို့ ပြန်လာပြီး အနာထပိဏ်
သူဌေးအား ထိုအကြောင်း ကြားလျှောက်၏။

ပစ္စန္တရစ်သူဌေးသည် နောက်တစ်ကြိမ် ရှေးအတူ လှည်းငါး
ရာတို့ကို သာဝတ္ထိသို့စေ၏။ ပစ္စန္တရစ်နေ သူဌေး၏ လူတို့သည်
လက်ဆောင်ကိုယူ၍ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးထံသွား၏။ ထိုပစ္စန္တရစ်
သူဌေး၏ လူတို့ကိုမြင်၍ အနာထပိဏ်သူဌေးလူတို့သည် အရှင်
အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုလူတို့အား စီစဉ်ပေးပါမည်ဆို၍ ပစ္စန္တရစ်

သားတို့၏လှည်းတို့ကို မြို့ပြင်၌ထားပြီး သန်းခေါင်ချိန်၌ လှည်း
 ငါးရာတို့ကို လှယ်ကကြကုန်၏။ ထိုအကြောင်း အနာထပိဏ်
 သူဌေးကြီးအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးသည်
 လည်း မြတ်စွာဘုရားထံသွားပြီး ထိုအကြောင်း လျှောက်၏။
 မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ်- ထိုပစ္စန္တရစ် သူဌေးသည် ယခု
 အခါ၌သာလျှင် ဤသို့သော အလေ့ရှိသည် မဟုတ်သေး၊
 ရှေးခါ၌လည်း ဤသို့သော အလေ့ရှိသည်ဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍
 ဇာတ်တော် ဟောကြားတော်မူ၏။

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ် ဘုရားလောင်း
 သည် ဗာရာဏသီသူဌေး ဖြစ်၏။ ထိုဗာရာဏသီ သူဌေးအား
 ပစ္စန္တရစ်မှ မမြင်ဖူးသော အဆွေခင်ပွန်း သူဌေးရှိ၏။

(ဤမှစ၍ အတိတ်ဇာတ်သည် ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ
 ဖြစ် ။)

အထူးကား ဘုရားလောင်းသည် မိမိ၏ လူတို့က ကြား
 လျှောက်သည်ရှိသော် “ရှေးက မိမိအားပြုအပ်သော ကျေးဇူးကို
 မသိသော သူတို့သည် နောက်၌ ဤသို့ပင် ဆင်းရဲရမြဲသာလျှင်
 တည်း”ဟု ဟောကြားလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

- ပစ္စန္တရစ်သူဌေးသည် - ပစ္စန္တရစ်သူဌေး၊
- ဗာရာဏသီသူဌေးသည် - ငါဘုရား၊
- ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

၁၂။ ကျေးဇူးရှင်ကို ဖော်ကားသူဝတ္ထု
(ဧကနိပါတ် ၈၀၊ ဘိမသေနဇာတ်)

ပဗ္ဗုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဧတဝန်ကျောင်း၌သီတင်းသုံးစဉ် မထင်ရှားသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်၊ ဘုရားလောင်းသည် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာထံ၌ ဗေဒင်သုံးပုံနှင့် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော အတတ်တို့ကို သင်၍ ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့၌ အပြီးသို့ရောက်၍ စူဠဓနုဂ္ဂဟပဏ္ဍိတအမည် ရ၏။ ဘုရားအလောင်းသည် အတော်ပင်ပု၏။ မင်းတစ်ပါးပါးထံ ဆည်းကပ်လျှင် ပုသောကိုယ်ရှိသော သင်သည် ငါတို့အမှုကို အသို့ ပြုနိုင်မည်နည်းဟု ဆိုလတ္တံ့၊ ငါသည် အလုံးအရပ်နှင့် ပြည့်စုံသော ယောက်ျားကို အမှီပြု၍ ထိုယောက်ျား၏ နောက်မှ နေ၍ အသက်မွေးခြင်းကို ပြုမည်ဟု ကြံပြီး ဘိမသေနမည်သော ရက်ကန်းသည်ထံ သွား၍ မိတ်ဆက်ပြီး “ငါသည် လေးအတတ်မှာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်တတ်၏။ ငါအရပ်ပု၍ ယုံကြည်မည်မဟုတ်၊ သင်သည် မင်းထံသွား၍ လေးအတတ် တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်ပါသည်ဟု လျှောက်ထားလျှင် သင့်ကို လခရိက္ခာ ပြုလိမ့်မည်။ ငါသည် သင်မှာကြားသမျှ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပေးမည်။ သင့်အရိပ်ဖြင့် ငါတို့နှစ်ယောက် ချမ်းသာကြမည်”ဟုဆိုလျှင် ဘိမသေနသည် အားရဝမ်းသာ သဘောတူ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ဗာရာဏသီမင်းထံ ဝင်၍ လျှောက်ထား၏။ တစ်လလျှင် ငွေနှစ်ထောင်ဖြင့် အမှုထမ်းကြ၏။ စူဠဓနုဂ္ဂဟကို တပည့်ဟု ပြောထား၏။ သို့ ဘိမသေနလုပ်စရာ အလုပ်ကို ဘုရားလောင်းကပင် လုပ်ပေး၏။ ထိုအခါ တစ်ခု

သော တော၌ ကျားသောင်းကျန်း၏ မင်းကြီးသည် ဘိမသေန အား ကျားနှိမ်နင်းစေ၏။ ဘုရားလောင်းက သင်ကြား၏။

“သင် ကျားရှိရာသို့ချက်ချင်းမသွားနှင့်၊ ရွာသားတို့ကို စုရုံး၍ ခေါ်၊ လေးသမားရသမျှ ခေါ်သွား၊ ကျားရှိရာ အရပ်ရောက် လျှင် သင်က ချုံကွယ်မှာပုန်းနေ၊ သူတို့ ကျားကို ဝိုင်းသတ်၍ သေတော့မှ နွယ်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့၊ ကျားသေကို ကြည့်ပြီး၊ ငါက ကျားကို အရှင်ဖမ်းပြီး မင်းကြီးကိုဆက်ဖို့ နွယ်ကြီး ခုတ်နေတုန်း ဘယ်သူတွေက သတ်လိုက်တာလဲလို့ ပြောပါ။ ရွာသားတွေ ကြောက်လန့်ပြီး တောင်းပန်ကြလိမ့် မည်” ဟု သင်ကြား၍ လွှတ်လိုက်၏။ ဘိမသေနသည် ဘုရား လောင်း၏ အကြံတိုင်းလုပ်ပြီး မင်းထံ ကျားသေကို ဆက်၏။ ဆုလာဘ်များစွာရလေ၏။

မကြာမီ ကျွဲရိုင်းကြီး ထပြန်၏။ ဤနည်းဖြင့်ပင် ကျွဲရိုင်းကို ရွာသားများသတ်ပြီး သူတို့ ဆုလာဘ်များစွာရ၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ဖြစ်၏။

ဘိမသေနသည် စည်းစိမ်ယစ်ပြီး ဘုရားလောင်းကို မထိ မဲ့မြင် လုပ်လာ၏။ ပြန်လှန်ပြောလာ၏။

“ငါသည် သင့်ကို မှီ၍အသက်မမွေး၊” စသည်ဖြင့် ကျေးဇူး ကန်းစကား ပြောလာ၏။

မကြာမီပင် ပြည်နီးချင်း မင်းတစ်ပါးက ဗာရာဏသီကို တိုက်ရန်ဝိုင်း၏။ ဗာရာဏသီမင်းက ဘိမသေနကို စစ်ထိုးခိုင်း ၏။ မင်းသွင်ဖြင့် ဆင်စီး၍ ဘုရားလောင်းက သူ့နောက်မှ ထိုင်၍လိုက်၏။ စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်သော် ဘိမသေနသည် ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ဆင်ပေါ်မှာပင် ချေးသေးများ ပါတော့၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဘိမသေနကို-

“သင်သည် ရှေးက သူတစ်ပါးတို့အား ရှုတ်ချစကားပြော ခဲ့လျက် ယခုမူ သင်သည် ကျင်ကြီးကျင်ငယ်များ ထွက်ကုန်၏။ ရှေးစကားနှင့် ယခုအမှုအရာသည် မညီပါတကား” ဟု ကဲ့ရဲ့ပြီး “ငါရှိပါသည် မကြောက်ပါနှင့်” ဘိမသေနကို ဆင်ပေါ်မှ ဆင်းစေလျက်-

“ဤနေရာမှ ငါ၏အစွမ်းကိုပြသင့်ပြီ” ဟု ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး တက်၍ ရန်သူဗိုလ်ထုကို ဖောက်ထွင်းပြီး ရန်သူမင်းကို အရှင် ဖမ်း၍ ဗာရာဏသီမင်းထံ ဆက်လေ၏။ မင်းသည်ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို ပေးလေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ “စူဠဓနုဂ္ဂဟပဏ္ဍိတ” ဟု ဓမ္မုပေါ်မှာ ကျော် ကြား၏။ ဘိမသေနကို စရိတ်ပေး၍ ပြန်စေ၏။ ဘိမသေန သည် ကျေးဇူးကန်းသဖြင့် စည်းစိမ်မှ ကျဆင်းရသတည်း။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဘိမသေနသည် - ထိုရဟန်း

စူဠဓနုဂ္ဂဟပဏ္ဍိတသည် - ငါဘုရား

ဟု ဇာတ်တော်ပေါင်း၏။

၁၃။ ကျေးဇူးမဲ့သူကို မြေမျိုခြင်းဝတ္ထု
(ဧကနိပါတ် ၇၂၊ သီလဝနာဂရာဇောတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရား ဧတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်-
ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ်-
ရှစ်သောင်းသော ဆင်အပေါင်းတို့ခြံရံ၍ သီလဝနာဂရာဇ
အမည်ရှိ၏။ နောက်၌ အပေါင်းအဖော်တို့၏ အပြစ်ကို မြင်၍
အေးငြိမ်းစွာ နေလိုသဖြင့် တစ်စီးတည်းနေ၏။

ဗာရာဏသီပြည်မှ မုဆိုးတစ်ယောက် မျက်စိလည်၍ သေ
ဘေးမှ ကြောက်သဖြင့် ငိုကြွေးလျက်သွား၏။ ဘုရားလောင်း
ဆင်မင်းသည် ထိုမုဆိုး၏ ငိုကြွေးသံကိုကြားရ၍ ထိုမုဆိုး၏
အထံသို့ သွား၏။ ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းကို မြင်လျှင် ကြောက်

၍ ပြေး၏။ ဘုရားလောင်းဆင်မင်းသည် ပြေးသောမုဆိုးကို မြင်၍ ရပ်၏။ ထိုယောက်ျားသည် ရပ်သောဆင်မင်းကို မြင်၍ ရပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် တစ်ဖန်သွားပြန်၏။ ထိုမုဆိုးသည် တစ်ဖန် ပြေးပြန်၏။ ဆင်မင်းရပ်သောကာလ၌ ရပ်၍စဉ်းစား၏။ ဤဆင်မင်းသည် အန္တရာယ်မရှိဟုသိ၍ မပြေးတော့ပေ။

ဆင်မင်းသည် မုဆိုးအား “အဘယ်ကြောင့်ငိုကြွေးနေသနည်း” ဟု မေး၏။ “မျက်စိလည်၍ သေဘေးမှကြောက်သဖြင့် ငိုကြွေး၏” ဟုဆို၏။ ထိုနောက် မုဆိုးကို ဘုရားလောင်းသည် မိမိ၏ နေရာအရပ်သို့ ဆောင်၍ နှစ်ရက်သုံးရက် သစ်သီးကြီးငယ်တို့ဖြင့် ပြုစု၍ “ငါသည် သင့်ကို လူတို့လမ်းခရီးသို့ ဆောင်အံ့” ဟု မိမိကျောက်ကုန်းပေါ်၌တင်၍ လူတို့လမ်းခရီးသို့ ပို့၏။

ထိုအခါ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်သော ယောက်ျားသည် ဘုရားလောင်း၏ ကျောက်ကုန်းပေါ်မှနေ၍ လမ်းကို မှတ်၍သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည် မုဆိုးကို ဗာရာဏသီသို့ သွားသောလမ်း၌ထား၍ “အိုယောက်ျား ငါ၏ နေရာအရပ်ကို မည်သူ့အားမျှ မပြောကြားလင့်” ဟု ဆို၍ ပြန်သွား၏။

မုဆိုးသည် ဗာရာဏသီရောက်လျှင် ဆင်စွယ်ပွတ်သမားတို့ထံ ဆင်စွယ် ယူမည်လားဟုမေး၏။ ယူမည်ဟုဆို၍ အသက်ရှင်သောဆင်၏ အစွယ်ကိုယူခဲ့မည် ဆိုပြီးလျှင် လွှဲကိုယူ၍ ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းနေရာသို့ သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည် မုဆိုးကို မြင်၍ မေးလျှင် မုဆိုးက “အရှင် အကျွန်ုပ်သည် ဆင်းရဲ၏။ အရှင်၏ အစွယ်အပိုင်းကို ပေးပါလျှင် ထိုဆင်စွယ်ကို ယူ၍ ရောင်းပြီး အသက်မွေးပါအံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုသို့ဆိုလျှင် အစွယ်တို့ကို လွှဲဖြင့်ဖြတ်၍ ယူသွားလော” ဟု ဆို၍ ဦးကင်းကို ညှတ်ပိုးလျှင် ထိုင်၏။

မုဆိုးသည် ဦးကင်းသို့တက်၍ နှစ်ချောင်းသော ဆင်စွယ် အဖျားကို ဖြတ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် “ငါ့အား ဤအစွယ်ဟူသော အလှူသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို သိခြင်း၊ ရခြင်းအကျိုးငှာ ဖြစ်စေသော်” ဟု ဆုတောင်းလှူလိုက်၏။

ထိုမုဆိုးသည် ဆင်စွယ်ကို ရောင်း၍ ငွေကုန်လျှင် တစ်ဖန် ဘုရားလောင်းအထံသို့လာ၍ ကျန်ဆင်စွယ်ကို တောင်းပြန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် အစွယ်တို့ကို လှူပြန်၏။ မုဆိုးသည် ထိုအစွယ် တို့ကိုလည်း ရောင်း၍သုံးစွဲပြီး ကုန်သောအခါ ဆင်စွယ် အငုတ် ကျန်သည်ကို တောင်းပြန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ကောင်းပြီ ဟု ဝန်ခံ၍ ရှေးကကဲ့သို့ ထိုင်၍နေ၏။ ထိုယုတ်မာစွာသော ယောက်ျားသည် ဘုရားလောင်း၏ နှာမောင်းကို ခြေဖြင့်နင်းပြီး ဦးကင်းပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် နှုတ်သီးစွန်တို့ကို ပနောင့်ဖြင့် ဖွင့် ၍ လှူဖြင့် အစွယ်ရင်းကိုဖြတ်၍ယူသွား၏။ ထိုမုဆိုးသည် ဘုရား လောင်း၏ မြင်ကောင်းရာအရပ်ကိုလွန်စဉ်၌ပင် မြေမျိုလေ၏။

ယောက်ျားယုတ်ကို မြေမျိုသောကာလ၌ ထိုတောအုပ်ကို စောင့်သော ရုက္ခစိုးနတ်သည် “ကျေးဇူးကို မသိတတ်သော အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်သော ယောက်ျားယုတ်ကို၊ စကြ ဝတေးမင်း၏ အဖြစ်ကိုပေးသော်လည်း ရောင့်ရွဲစိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်ရာ” ဟု တောကိုပဲ့တင်ထပ်စေလျက် တရားဟော၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှားသောမုဆိုးသည် - ဒေဝဒတ်၊

ရုက္ခစိုးသည် - သာရိပုတ္တရာ

သီလဝဆင်မင်းသည် - ငါဘုရား

ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

၁၄။ သူ့ကျေးဇူးသိတတ်သော လင်းတများ ဝတ္ထု
(ကေနိပါတ် ၁၆၄၊ ဂိဇ္ဈဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

(မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ် မိဘကို လုပ်ကျွေးသော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသည်။)

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းစိုးစံစဉ်၊ ဘုရားလောင်းသည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်တွင် လင်းတမျိုး၌ဖြစ်၍ မိဘများကို လုပ်ကျွေး မွေးမြူနေ၏။

တစ်နေ့တွင် လေကြီးမိုးကြီး ကျလာ၏။ လင်းတတို့သည် လေမိုးဒဏ်မခံနိုင်၊ ခိုက်ခိုက်တုန်ချမ်းလှ၍ ဗာရာဏသီမြို့တံခါး အနီးနှင့် ကျုံးဆေးတို့၌ ခို၍ တုန်ယင်နေကြ၏။ ဗာရာဏသီ သူဌေးသည် မြို့မှထွက်၍လာရာ လင်းတတို့၏ ဒုက္ခကိုမြင်လေလျှင် မိုးလုံလေလုံရာသို့ လင်းတများကို ပြောင်းရွှေ့ ပေးထားပြီး မီးဖိုပေးထား၏။ ထို့ပြင် နွားသားကို ယူလာရေးမွေး၍ ထား ၏။ မိုးလေငြိမ်သက်သော် လင်းတတို့သည် အားအင်လည်း ပြည့်လာပြီဖြစ်၍ ဂိဇ္ဈကုဋ်သို့ ပြန်ကြလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် “ကျေးဇူးတုံ့ပြန် အပ်၏။ ဗာရာဏသီ သူဌေးသည် ငါတို့အား ကျေးဇူးပြု၏။ သို့ဖြစ်၍ သင်တို့သည် အဝတ်ကို လည်းကောင်း၊ တန်ဆာတစ်ခုခုကို လည်းကောင်း ရလျှင် သူဌေး၏ အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ ကောင်းကင်မှ ချသင့် သည်” ဟု တိုင်ပင်ကြ၏။

ကျေးဇူးဆပ်ကြပုံ

ထိုအခါမှစ၍ လင်းတတို့သည် လူတို့ အဝတ်တန်ဆာများ ကို နေလှန်းစဉ် အလစ်အလစ်တွင် ချီ၍ သူဌေး၏ အိမ်သို့

ချပေးကြ၏။ သူဌေးက လင်းတတို့ယူလာသည့် အဝတ်တန်ဆာများကို သီးသန့်ထား၏။ တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် ကြာသော် မခံမရပ်နိုင်၍ မင်းထံ လျှောက်ကြ၏။ မင်းသည် လင်းတ တစ်ကောင်ကို မိအောင်ဖမ်း၊ အဝတ်တန်ဆာအားလုံးကို ပြန်ယူခိုင်းမည်ဟုဆို၍ ကျော့ကွင်း ပိုက်ကွန်တို့ကို ထောင်၍ဖမ်း၏။ မိဘတို့အား လုပ်ကျွေးနေသော ဘုရားလောင်း လင်းတမင်းကို မိ၏။

မင်းသည် လင်းတမင်းကိုမေး၏။ လင်းတမင်းက အဝတ်အထည်များ ယူသည်မှန်ပါသည်။ ဗာရာဏသီသူဌေးကြီးအိမ်မှာ ချထားပေးကြပါသည်။ ဗာရာဏသီသူဌေးသည် လင်းတတို့၏ အသက်ကိုကယ်ခဲ့ပါသည်။ ကျေးဇူးရှိသည်ကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သင့်၍ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်”ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ မင်းသည် ဘုရားလောင်းအား ဆက်၍ မေး၏။

“အို-လင်းတ၊ လင်းတမည်သည် ကောင်းကင် အထက် ယူဇနာ တစ်ရာမှနေ၍ သားကောင်ပုပ်တို့ကို မြင်နိုင်ပါလျက်၊ သင့်ကို ထောင်သော ကျော့ကွင်းကို အဘယ်ကြောင့် မိခဲ့သနည်း”ဟု မေး၏။

“မင်းကြီး၊ သတ္တဝါသည် ပျက်စီးလိုသည်၊ အသက်ကုန်လိုသည် ဖြစ်သောအခါ၌ မိမိအတွက် ထောင်သော ကျော့ကွင်းကို မသိ”ဟု ဆို၏။

သူဌေးကြီးသည် သီးခြား သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော အဝတ်တို့ကို ပေးအပ်၍ ပိုင်ရှင်တို့ကို ပြန်ပေး၏။ မင်းသည် လင်းတတို့ကို လွှတ်စေ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ဗာရာဏသီမင်းသည် - အာနန္ဒာ၊ သူဌေးကြီးသည် - သာရိပုတ္တရာ၊ လင်းတသည် - ငါဘုရားဟု ဇာတ်တော်ကိုပေါင်း၏။

၁၅။ ဆန်ကွဲမုန့် ကျေးဇူးကို ရွှေအိုးများနှင့်
ဆပ်သောဝတ္ထု
(ဧကနိပါတ် ၁၀၉။ ကုဏ္ဍကပူဝဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု
မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဧတဝန်ကျောင်းတော်၌
သီတင်းသုံးစဉ်၊ မဟာဒုဂ္ဂတကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

အကြောင်းကား သာဝတ္ထိပြည်၌ ပြည်သူတို့သည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတို့အား တစ်ဦးတည်းပင် လှူကြ၏။ သို့ မဟုတ် နှစ်ဦး သုံးဦး ပေါင်းစပ်လှူကြ၏။ တစ်ခါတရံ အများ စု၍ လှူကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်မြို့လုံး စုပေါင်း၍လှူကြ၏။ ဤသို့သော အလှူတွင် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်း သံဃာတို့ အတွက် ယာဂုကိုယူခဲ့ကြ၊ ခဲဖွယ်ကို ယူခဲ့ကြဟု နှိုးဆော်ကြ၏။

ဆင်းရဲသား၏ ခဲဖွယ်အလှူ

ထိုနေ့တွင် သူတစ်ပါးတို့၏ လက်ခစား လုပ်သော ဆင်းရဲ သား တစ်ယောက်က ငါသည် ယာဂုကိုမလှူနိုင်၊ ခဲဖွယ်ကို လှူ မည်ဟု စဉ်းစားပြီး ပျော့ပြောင်းနူးညံ့သော ဆန်ကွဲကို ညက်စွာ ထောင်း၍ ရေဖြင့်ဆွတ်၍နယ်ပြီး မရိုးရွက်ဖြင့်ထုပ်၍ ပြာပူ၌ ဖုတ်၏။ ဤမုန့်ကိုလှူမည်ဟုမုန့်ကိုယူပြီး ဘုရားထံတော်၌ရပ်၏။

ခဲဖွယ်ယူခဲ့ကြဟု နှိုးဆော်သူက ဆိုသည်နှင့် သူများထက် ရှေ့ဆုံးကသွား၍ ထိုမုန့်ကို ဘုရားရှင်သပိတ်တော်၌ထည့်လှူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ပါးသူတို့လှူသော ခဲဖွယ်ကိုမယူတော့ဘဲ မဟာဒုဂ္ဂတ၏ ဆန်ကွဲမုန့်ခဲဖွယ်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဘုဉ်းပေး တော်မူသည်ဟု တစ်မြို့လုံး အုံးအုံးကျက်ကျက် ဖြစ်သွား၏။ လူတို့သည် စည်းဝေး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီး မဟာဒုဂ္ဂတ အနီးသို့သွား၍ “ငွေကြေးယူကာ ငါတို့အား အမျှပေးဝေပါ” ဟု ဆိုကြ၏။ မဟာဒုဂ္ဂတသည် ဘုရားရှင်ကို လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားက မဟာဒုဂ္ဂတအား “ဥစ္စာကို ယူလိုယူ၊ မယူလို နေ၊ လူအားလုံးတို့အား အဖို့ အမျှ ပေးဝေလော့”ဟု မိန့်တော် မူ၏။

မဟာဒုဂ္ဂတသည် ဆင်းရဲလှ၍ ငွေယူပြီး အမျှဝေမည်ဟု

ဆို၏။ လူအပေါင်းတို့သည် သူ့ထက်ငါ ကောင်းချီးပေးကြ၏။ ရွှေကိုးကုဋေမျှ ရလိုက်၏။

ထိုနေ့ည တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့က မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာဒုဂ္ဂတလူသောမုန့်ကို မရွံ့မရှာ ဘုဦးပေးတော်မူကြောင်း၊ ထိုသူသည် ထိုနေ့တွင်ပင် ဥစ္စာကိုလည်းရ၏။ မင်းက သူဌေးဘွဲ့ထူးဖြင့် ချီးမြှင့်ခြင်းခံရ၏ဟု ပြောကြားကြသည်ကို ကြားသိ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အတိတ်ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်၊ ဘုရားအလောင်းသည် ကြက်ဆူပင် တစ်ပင်၌ ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်၏။ ထိုရွာ၌ လူတို့သည် နတ်တို့ကို ကိုးကွယ်ကြ၏။ ပွဲလမ်းသဘင်နေ့တွင် မိမိတို့၏ သစ်ပင်ရှိ ရုက္ခစိုးတို့အား ပူဇော်ကြ၏။ ထိုအခါ ဆင်းရဲလှသော လူတစ်ယောက်သည် သူတစ်ပါးတို့ ရုက္ခစိုးနတ်အား ပူဇော်သည်ကိုမြင်၍ ကြက်ဆူပင်ကို ရှင်းလင်းသန့်စင်ပြီး ပူဇော်၏။ လူတို့သည် မိမိ၏ နတ်တို့အတွက် ပန်းနဲ့သာ ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို ယူမြဲယူသွားကြ၏။ ထိုဆင်းရဲသားက ဆန်ကွဲမုန့်နှင့် ရေတစ်မူတ်ကိုယူ၍ ကြက်ဆူပင် နတ်အား ပူဇော်ရန် သွား၏။ ကြက်ဆူပင်နားရောက်တော့မှ စဉ်းစား၏။

နတ်ဆိုသည်မှာ နတ်ခဲဖွယ်ကိုသာ စား၏။ ငါ၏ နတ်သည် ဆန်ကွဲမုန့်ကို စားမည်မဟုတ်။ ဆန်ကွဲမုန့်ကို နတ်မင်းအား မလှူပြီ”ဟု ကြံပြီး ကြက်ဆူပင်ကိုမတင်ဘဲ ကျောခိုင်း၍ ပြန်လှည့်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ကြက်ဆူပင် ခွကြား၌ ရပ်၍-

“အို-ယောက်ျား၊ သင်သည် ချမ်းသာသူဖြစ်လျှင် ငါ့အား ကောင်းမွန်သောခဲဖွယ်ကို လှူမည်ဖြစ်၏။ သင်သည် ဆင်းရဲ၏။

မင်းသမီးက “အရှင်မင်းကြီး၊ ပြေးပါစေတော့၊ ကင်ထားသည့် ဖွတ်ကင်က ပြေးသည်ဆိုလျှင် ဘာတတ်နိုင်ပါမည်နည်း၊ လာပါ၊ သွားကြမည်” ဟု ဆို၍ နှစ်ယောက်သား ရေသောက်ပြီး ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွား၏။

မိဖုရားကြီးတော့ ဖြစ်ပါ၏။

ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်လျှင် မင်းသားသည် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်၏။ မင်းသမီးကို မိဖုရားကြီးအရာထား၏။ မိဖုရားကြီးအား ထောက်ပံ့ခြင်း၊ ဆုလာဘ်ပေးခြင်း၊ မြတ်နိုးတနာပြုခြင်းမရှိ။

ဘုရားလောင်းသည် ပညာရှိအမတ်ကြီးအဖြစ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်ရာ မိဖုရားကြီးအား မင်းကြီး၏ လျစ်လျူရှုသည်ကိုသိ၍ မင်းကြီး၏ရှေ့မှာပင် ပညာရှိအမတ်ကြီးက “အရှင်မိဖုရားကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ထံမှ ဘာတစ်ခုမှ ချီးမြှင့်ခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်းမရှိပါ။ အရှင်မသည် ကျွန်ုပ်တို့ကိုမကြည့်ရှုပြီလော” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မိဖုရားကြီးက “ဖခင်-အကျွန်ုပ်ပင် မင်းထံမှ ဘာတစ်ခုမှမရဘဲ ဖခင်အား ဘာကိုပေးမည်နည်း၊ တောမှလာစဉ် လမ်းခရီးမှာ ဖွတ်ကင်ကိုပင် တစ်ကိုယ်တည်းစား၏” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းက-

“အရှင်မိဖုရားကြီး၊ ဤသို့မဆိုပါနှင့်၊ မင်းကြီးသည် ဤသို့ မပြုတန်ရာ” ဟု မင်းကြီးကိုကြည့်၍ ပြော၏။

ထိုအခါ မိဖုရားက-

“ဖခင်၊ ထိုစဉ်ကအဖြစ်သည် ဖခင်အနေနှင့်သိနိုင်မည်မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် မင်းသည်သာ သိကြပါ၏” ဟုဆို၍ ပရိသတ်အလယ်

ဦးလှခင်-ဆန်းညွန့်ဦး

မှာပင် မင်းကြီးအား ဖွတ်ကင် ထွက်၍ ပြေးသည် ဆိုသည် အကြောင်းကို ပြောပြ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းက-

“အရှင်မိဖုရားကြီး၊ မင်းက မချစ်မှန်းသိသည့်အချိန်မှစ၍ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မချမ်းသာဘဲ အဘယ့်ကြောင့် ဤမှာနေ သနည်း” ဟု ဆို၏။

မိမိသို့ ညွတ်သောသူအား ညွတ်ရာ၏။
မိမိသို့ ဆည်းကပ်သောသူကို ဆည်းကပ်ရာ၏။
မိမိကိစ္စကို အမြဲဆောင်ရွက်သူ၏ ကိစ္စကို ပြုလုပ်ပေးရာ၏။
မိမိ အကျိုးစီးပွားကို အလိုမရှိသောသူ၏ အကျိုးစီးပွား အတွက် မပြုသင့်။
မိမိသို့ မဆည်းကပ်သော သူကိုလည်း မဆည်းကပ်ရာ မိမိကို စွန့်သောသူကို စွန့်ရာ၏။
ချစ်ခြင်းကို မပြုရာ။
တတ်စွမ်းခြင်းကင်းသောစိတ်ဖြင့် မဆည်းကပ်ရာ။

ငှက်သည် သစ်ပင်မှာ အသီးကုန်ပြီဟု သိလျှင် အခြား သစ်ပင်ကို ကြည့်ရာ၏။

“လောက၌ လူတို့၏နေရာသည် ကျယ်ဝန်းပါဘိ၏”

မင်းသည် ဘုရားလောင်း ဤသို့ဆိုမှ မိဖုရား ကျေးဇူးကို သတိရပြီး-

“ရှင်မ-၊ ဤမျှလောက်အထိ ကြာမြင့်သည့်တိုင် သင့် ကျေးဇူးကို ငါမအောက်မေ့မိ၊ ယခုမူ ပညာရှိ၏စကားကိုကြား၍ ငါသတိရ၏။ ငါ့အပြစ်ကို သည်းခံ၍ နေနိုင်သော သင့်အားသာ အလုံးစုံသော အာဏာကို ပေး၏ဟုဆို၍ မင်းသည် မိဖုရားအား အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ကို ပေး၏။

ပညာရှိအားလည်း ဤပညာရှိသည် မိဖုရား၏ကျေးဇူးကို အောက်မေ့စေ၏ဟု ပညာရှိအားလည်း များစွာသောစည်းစိမ်ကို ပေး၏။

ဘုရားလောင်း ပညာရှိအမတ်သည် ဤသို့လျှင် ကျေးဇူးကို မေ့တတ်သော သူအား ကျေးဇူးတရားကို သတိရစေအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးပေသည်။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

မင်းနှင့်မိဖုရားသည် - ယခု သူကြွယ်လင်မယား
ပညာရှိအမတ်သည် - ငါဘုရား
ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

၁၇။ ကျေးဇူးသိသော ရွှေပုစွန်လုံး ဝတ္ထု။
(ဆက္ကနိပါတ် ၃၈၉။ သုဝဏ္ဏကုက္ကဋ္ဌဇာတ်)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးစဉ်၊
အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားရှေ့မှ အသက်စွန့်
ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား အာနန္ဒာသည် ယခု အခါ၌သာ ငါ့အတွက် အသက်ကို စွန့်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌ လည်း ငါ့အား အသက်ကို စွန့်ဖူးသည်ဟု ဟောတော်မူသည်။

အတိတ်ဇာတ်

ဗာရာဏသီပြည်၌ သေနကမင်း စိုးစံစဉ်၊ ဗာရာဏသီပြည်၏ အရှေ့မျက်နှာ၌ သာလိန္ဒီယပုဏ္ဏားရွာ၌ ဘုရားလောင်းသည် လယ်လုပ်သော ပုဏ္ဏားဖြစ်၏။ ပယ်တစ်ထောင်ရှိသော လယ်ကို ထွန်စေ၏။

တစ်နေ့၌ ဘုရားလောင်းသည် အလုပ်သမားများနှင့် လယ် တောသို့သွား၍ စီမံခန့်ခွဲပြီး လွှတ်လိုက်၏။ မျက်နှာသစ်ရန် လယ်တောအစွန်း၌ ကြီးစွာသောထုံးအိုင်သို့ဆင်း၏။ ထိုထုံးအိုင် ၌ ရွှေအဆင်းသို့ဝင်းသော ပုစွန်လုံးသည်နေ၏။ ဘုရားလောင်း မျက်နှာသစ်သော အချိန်၌ ပုစွန်လုံးသည် လာ၏။ ဘုရား လောင်းသည် ပုစွန်လုံးကိုယူ၍ မိမိ၏အပေါ်ရုံ ပုဆိုးကြား၌ အိပ် စေ၍ တစ်နေ့လုံး လုပ်စရာရှိရာ လုပ်ပြီး အပြန်တွင် ထုံးအိုင်၌ ပုစွန်ကို ပြန်ထားခဲ့၏။

ထိုအခါမှစ၍ လယ်သို့လာလျှင် ဦးစွာ ထုံးအိုင်သို့သွား၍ ပုစွန်ကိုခေါ်ယူပြီး အပေါ်ရုံ ပုဆိုးကြား၌ထား၍ အိမ်ပြန်မှ ရေအိုင်သို့ ပြန်ထားခဲ့၏။ ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းနှင့် ရွှေ ပုစွန်လုံးတို့သည် အလွန်ချစ်ကြ၏။

ဘုရားလောင်း မျက်စိတို့သည် အလွန်လျှင်၏။ ငါးပါးသော ကြည့်ခြင်းရှိ၏။ သုံးပါးသော အဝန်းရှိ၏။ တောက်ပ၏။ ထိုအခါ လယ်၏အစွန်၌ရှိသော ထန်းပင်ထိပ်ဖျား၌ ကျီးသိုက်တွင် နေသော ကျီးမသည် ထိုဘုရားလောင်း ပုဏ္ဏား၏ မျက်စိတို့ကို

စားလိုသည့် ချင်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို ကျီးဖိုအား ပြောပြ၏။ ထိုအခါ ကျီးဖိုက-

“သင်၏ ချင်ခြင်းသည် ခက်လှသော ချင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို ပုဏ္ဏား၏ မျက်စိကို မည်သူက ဆောင်နိုင်မည်နည်း” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ကျီးမက-

“သင် မတတ်နိုင်ဘူးလား” ဟု မေး၏။

“မတတ်နိုင်” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ကျီးမက-

“ငါ ပြောမည်။ ထန်းပင်အနီး ဤတောင်ပို၌ မြွေဟောက် တစ်ကောင်နေ၏။ ထိုမြွေဟောက်ကို အရိုအသေပြု မိတ်ဖွဲ့ပါ။ မြွေဟောက်သည် ပုဏ္ဏားကိုကိုက်၍သေစေပြီးနောက် ပုဏ္ဏား၏ မျက်စိတို့ကို ထုတ်ယူခဲ့လော့” ဟု ဆို၏။

ကျီးဖိုသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ မြွေဟောက်ကို စား၏။ ဘုရားလောင်း၏ စိုက်ပျိုးသော ကောက်ပင်တို့သည် ဖုံးလုံး သော ကာလ၌ ပုစွန်လုံးသည် ကြီးလာ၏။

ထိုအခါ ကျီးသည် မိမိ၏ဇနီးက လယ်ရှင်၏မျက်စိတို့ကို စားချင်သည်ဖြစ်၍ သင်၏စွမ်းဆောင်မှုဖြင့် ထိုလယ်ရှင်ပုဏ္ဏား၏ မျက်စိတို့ကို ရလိုပါသည်ဟု မြွေအားပြော၏။

ထိုအခါ မြွေက ဤကိစ္စသည် ငါ့အတွက် ဝန်မလေးပါ။ ရပါစေမည်ဟု ဝန်ခံ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် မြွေသည် လယ်ရှင် ပုဏ္ဏား လာမည့် လမ်း၌ လယ်ကန်သင်းကိုမှီ၍ မြက်တို့ဖြင့် ဖုံးပြီး ပုန်းနေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထုံးစံအတိုင်း ရှေးဦးစွာ ထုံးအိုင်သို့ သွား၏။ မျက်နှာသစ်၏။ ချစ်ခင်ယုယစွာ ရွှေပုစွန်လုံးကိုခေါ်၍ အပေါ်ရုံပုဆိုးကြား၌ အိပ်စေပြီး လယ်သိုသွား၏။

မြွေသည် ဘုရားလောင်းကိုမြင်လျှင် လျင်မြန်စွာပြေးလာ၍
ဖနောင့်သား၌ကိုက်ပြီး ပုဏ္ဏားကိုလဲစေ၍ တောင်ပို့သို့ ပြေး၏။

ဘုရားလောင်း၏ လဲခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ရွှေပုစွန်၏
ပုဆိုးကြားမှ ခုန်ချခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကျီးလာ၍ ဘုရား
လောင်း၏ ရင်ဘတ်ပေါ်၌ နားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ မရှေး
မနောင်း ဖြစ်၏။

ကျီးသည် နား၍ မျက်စိတို့ကို နှုတ်သီးဖြင့်ထိုး၏။ ပုစွန်လုံး
သည် ကျီး၏လည်၌ လက်မဖြင့် မြဲမြံစွာညှပ်၍ပင်ပန်းစေပြီးနောက်
အနည်းငယ် လျှော့၍ပေး၏။ ထိုအခါ ကျီးသည်-

“အဆွေမြွေ၊ ငါ့ကို အဘယ်ကြောင့်ထားပြီး ပြေးသနည်း၊
ပုစွန်လုံးသည် ငါ့ကို နှိပ်စက်လေပြီ၊ မသေခင် အမြန်လာကယ်
လှည့်ပါ” ဟု ပြော၏။

မြွေသည် ထိုစကားကိုကြား၍ ပါးပျဉ်းကြီးကို ထောင်၍
လာ၏။

ပုစွန်လုံးအနီးသို့ ရောက်လျှင် ပုစွန်လုံးသည် မြွေကိုဖမ်း၏။
ထိုအခါ မြွေက ပုစွန်တို့မည်သည် ကျီးသားကိုလည်းမစား၊
မြွေသားကိုလည်းမစား၊ ဘာကြောင့် ငါတို့ကို ဤပုစွန် ဖမ်းရ
သနည်းဟု စဉ်းစားပြီး မေး၏။ ထိုအခါ ပုစွန်လုံးက “မြွေ
ဟောက်၊ အကြင်ယောက်ျားသည် ငါ့ကို ရေအိုင်သို့ ပို့ပေး၏။
ငါ၏အကျိုးကို လိုလား၏။ ထိုသူသေလျှင် ငါ့အား များစွာ
ဆင်းရဲဒုက္ခသည် ဖြစ်လာ၏။ ငါနှင့် ဤသူတို့သည် နှစ်ယောက်
စလုံးပင် ဒုက္ခဆင်းရဲကို မဖြစ်စေချင်။

ကြီးထွားသော ငါ့ကို မြင်၍ လူတို့သည် ဆူသောအသား၊
ကောင်းသောအသား၊ နူးညံ့သောအသားဖြစ်၍ လူသည် လည်း
ကောင်း၊ ကျီးသည်လည်းကောင်း၊ ငါ့ကို ညှဉ်းဆဲကုန်ရာ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် မြွေသည် ဉာဏ်ဆင်ပြန်၏။

“မြွေဆိပ်မိ၍ ကျီးနှင့် ငါ့ကို ဖမ်းလျှင် ယောက်ျားကို ထနိုင်အောင် ငါ့အဆိပ်ကို ပြန်စုပ်ယူမည်။ အဆိပ်မတက်မီ ငါနှင့် ကျီးကို မြန်မြန်လွှတ်လော့” ဟု ပြော၏။

ပုစွန်သည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် မြွေက နှစ်ယောက်လုံး လွှတ်စေပြီး ပြေးလို၏။ ငါ၏ အကြံဉာဏ်ကို သူမသိဟုစဉ်းစားပြီး မြွေကိုပြော၏။

“မြွေကို ဦးစွာလွှတ်မည်။ ကျီးကိုမလွှတ်သေး၊ ထိုယောက်ျားချမ်းသာသည်၊ အနာကင်းသည်ကိုမြင်ရမှ ကျီးကို လွှတ်မည်” ဆို၏။

ထို့နောက် အဆိပ်ကို ပြန်၍စုပ်စိမ့်သောငှာ မြွေကို ညှပ်သည့် လက်မကို လျှော့ပေး၏။ မြွေသည် အဆိပ်ကိုစုပ်၏။ အဆိပ်ကုန်လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ပကတိသောအဆင်းဖြင့် ရပ်၏။

ပုစွန်လုံးသည် ဤသတ္တဝါနှစ်ကောင်၏ အသက်ရှင်နေလျှင် ငါ့မိတ်ဆွေအား ညှဉ်းဆဲဦးမည်ဟု သတ္တဝါ နှစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းကို ကတ်ကျေးဖြင့် ကြာပုံကိုဖြတ်သကဲ့သို့ ဦးခေါင်းနှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်နက် လက်မဖြင့် ဖြတ်လိုက်၏။

ဤသို့လျှင် ကျေးဇူးသိသော ရွှေပုစွန်ကြောင့် ဘုရားလောင်းသည် အသက်ရှင်ရ၏။

ဇာတ်ပေါင်းသော်

ကျီးသည် - ဒေဝဒတ်၊

မြွေဟောက်သည် - မာရ်နတ်၊

ရွှေပုစွန်သည် - အာနန္ဒာ၊

လယ်ရှင်ပုဏ္ဏားသည် - ငါဘုရားဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်း၏။

နိဂုံး

ဤသို့လျှင်-

ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော်ကြီးမှ ဖတ်ရှုဖွယ်ရာ အသွယ် သွယ် လူကြီးလူငယ် အရွယ်မရွေး အလွယ်တကူ ဝယ်ယူ ကြည့်ရှုနိုင်ကြစေရန် ရည်သန်ထုတ်ဝေသော ငါးရာငါးဆယ် လက်ရွေးစင်များသည် အမှတ်စဉ် (၉)အထိ ပြုစုပြီးစီး အောင်မြင် ခဲ့ပါပြီ။

အမှတ် (၁) တွင် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်နှင့် မေတ္တာစွမ်းအား ဇာတ် တော်များ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၄-ပုဒ်။

အမှတ် (၂) တွင် သိကြားမင်း၏ ခွေးနက်ကြီးနှင့် ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀-ပုဒ်။

အမှတ် (၃) တွင် မိန်းမတို့ အကြောင်း အဆိုးအကောင်း ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၁-ပုဒ်။

အမှတ် (၄) တွင် ဪဏ်မိန်း-ဪဏ်မိန်းမ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀-ပုဒ်။

အမှတ် (၅) တွင် သူ့ကျေးဇူး-ကိုယ့်ကျေးဇူး ဝတ္ထုများ ကျေးဇူးဆပ်သူ-ကျေးဇူးကန်းသူတို့ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၇-ပုဒ်။

အမှတ် (၆) တွင် ဘုရားလောင်း ပညာရှိများအကြောင်း (ပညာပါရမီ)ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၉-ပုဒ်။

နိဂုံး

အမှတ် (၇) တွင် ၁။ ပညာဉာဏ်ကြီးသူများဝတ္ထု
 (၁၄ ပုဒ်)
 ၂။ အစွဲအလန်းကြီးသူများဝတ္ထု
 (၄ ပုဒ်)

အမှတ် (၈) တွင် ဘုရားလောင်းတို့၏ ပါရမီတော်များ
 (ဒါနပါရမီ၊ သီလပါရမီ)
 ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၁-ပုဒ်။

အမှတ် (၉) တွင် မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းများအကြောင်း
 နှုတ်ကြမ်း စိတ်ကြမ်း ရမ်းကားသူများ
 အကြောင်း။

စသည့် သင်ခန်းစာယူဖွယ်များကို ရွေးချယ် ထုတ်နုတ်
 စီစဉ်ရေးသား ပြီးစီးခဲ့ပါပြီ။ တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် အစဉ်
 အတိုင်း ထွက်ရှိလာပါလိမ့်မည်။

ဤသို့ မိမိ ဖတ်ရမှတ်ရ၊ ဆည်းပူးခဲ့ရသော ဗဟုသုတကို
 လူတိုင်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိရှိနိုင်ကြစေရန် စေတနာရှေ့ရှု
 ဤ ရေးသားပြုစုခဲ့ရာ။ ၁၉၈၉-ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါပြီ။
 မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အများအကျိုးရှိစေရန် မိမိ၏ ရည်သန်ချက်
 စေတနာ အောင်မြင် ထ၊မြောက်စေပြီး ဖြစ်၍ များစွာဝမ်းမြောက်
 ရပါကြောင်း။ ။

ဦးလှစင် (ဆန်းညွန့်ဦး)

၁၉၈၉-ခုနှစ် ဇွန်လ၊ ၁၃၅၁-ခု၊ နယုန်လ။

ဦးလှခင် - ဆန်းညွှန်ဦး
(လက်ရွေးစဉ် ငါးရာငါးဆယ် နိပါတ်တော်ကြီး)

- အမှတ်(၁) တွင် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်နှင့်မေတ္တာစွမ်းအား ဇာတ်တော်များ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၄ ပုဒ်။
- အမှတ်(၂) တွင် သိကြားမင်း၏ ခွေးနက်ကြီး ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၃) တွင် မိန်းမတို့အကြောင်း အဆိုအကောင်း ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၄) တွင် ဪမိန်းမ-မိန်းမ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၅) တွင် သူ့ကျေးဇူး ကိုယ့်ကျေးဇူး ဝတ္ထုများ ကျေးဇူးဆပ်သူ ကျေးဇူးကန်းသူတို့ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၁၈ ပုဒ်။
- အမှတ်(၆) တွင် ဘုရားလောင်းတို့၏ (ပညာပါရမီ) ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၉ ပုဒ်။
- အမှတ်(၇) တွင် ၁။ ပညာဉာဏ်ကြီးသူများဝတ္ထု (၁၄)ပုဒ်။
၂။ အစွဲအလန်းကြီးများဝတ္ထု (၄)ပုဒ်။
- အမှတ်(၈) တွင် ဘုရားလောင်းတို့၏ (ဒါနပါရမီ၊ သီလပါရမီ)၊ ဇာတ်ဝတ္ထုပေါင်း ၂၀ ပုဒ်။
- အမှတ်(၉) တွင် မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများအကြောင်း၊ နှုတ်ကြမ်း စိတ်ကြမ်း ရမ်းကားသူများအကြောင်း။

နယ်မှမှာယူပါက စာတိုက်မှ VPP ဖြင့် ပို့ပေးပါမည်။
တင်တင်အေး ပိဋကတ် စာပေဖြန့်ချိရေးဌာန
အမှတ် ၁၄၊ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးတောင်ဘက်ဈေးတော်ရုံး။
(လကွယ်နေ့တိုင်း)ဆိုင်ပိတ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့။